

๔๕ปี แห่งการเข็นกงล้อพระธรรมจักร นำโดยพ่อครูสมณะโพธิรักษ์

ย่างเข้าสู่ปีที่ ๒๒ หนังสือพิมพ์เราคิดอะไร สำนักพิมพ์กลั่นแก่น

ศิลปะโลกุตระ ใน เพชรพุทธ

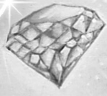
แสงศิลป์ เดือนหงาย
๑๙ พ.ค. ๒๕๕๙
น.๑

๔๕ปี แห่งการเข็นกงล้อพระธรรมจักร นำโดยพ่อครูสมณะโพธิรักษ์
ย่างเข้าสู่ปีที่ ๒๒ หนังสือพิมพ์เราคิดอะไร สำนักพิมพ์กลั่นแก่น

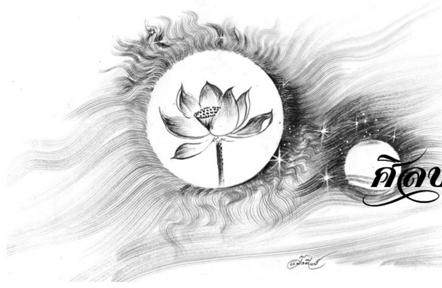

ศิลปะโลกุตระ ในเพชรพุทธ

แสงศิลป์ เดือนหงาย
๑๙ พ.ค. ๒๕๕๙
น.๑

***

ศิลปะโลกุตระในเพชรพุทธ

● **สมณะโพธิรักษ์**

[เริ่มเขียน ๒๒ ธันวาคม ๒๕๕๘]

๑ *เกริ่น*

เจริญธรรมทุก ๆคน วันนี้วันศุกร์ที่ ๒ ตุลาคม ๒๕๕๘ แรม ๕ ค่ำเดือน ๑๐ ปีมะแมเริ่มต้นเดือนตุลาคมแล้ว วันที่ ๒ ตุลาคมแล้วใกล้ ๆเข้าไปหาปลายปีแล้วหมดปีอีกแล้ว

เดี๋ยว..วัน เดี๋ยววัน แก่ไม่ทันจริง ๆ

ชีวิตอาตมามันแก่ไม่ทันจริง ๆ เดี๋ยววัน เดี๋ยววัน

คนทั้งหลายในโลกต้องอาศัยใช้เวลาที่มีอยู่และผ่านไปแต่ละวัน ๆนี่แหละ..เป็นอยู่ให้แก่ชีวิต โดยเฉพาะใช้ศึกษาฝึกฝนตนเอง ซึ่งเราเรียกกันสั้น ๆ ว่า "ทำงานทำการ" หรือพูดให้ครบ ก็คือ ชีวิตเป็นอยู่ก็ทำงานทำการให้ดี ก็คือให้ชีวิตเจริญ ถ้าเป็นชาวพุทธที่มีภูมิปัญญาก็ทำให้ถึงขั้น"บุญ"

แต่คนทั้งหลายก็ไม่เคย"ฉุกคิด"กันเลยว่า คำว่า"ชีวิตเจริญ"ของคนนั้นที่แท้มันลึกซึ้งละเอียดลออแค่ไหน?

ส่วนมากก็มีแต่ระวัง"กรรม ๓"(กายกรรม-วจีกรรม-มโนกรรม) ของตนอยู่บ้าง ด้วยสามัญสำนึกว่า"ทำกรรม ๓ ให้ดี" อย่าให้เป็น"ทุจริต"หรืออย่าให้เป็น"บาป"หรืออย่าให้เป็น"อกุศล"

ยิ่งถึงขั้น"บุญ"นั้น ชาวพุทธทุกวันนี้ ไม่รู้ความเป็นจริงของคำว่า"บุญ"กันแล้ว ว่า หมายความถึงอะไร?

หลงผิดกันไปหมดแล้วมั้ง! เพราะเห็นพากันไปเข้าใจว่า"บุญ"หมายถึง"ภาวะ"ของคุณงามความดีที่เป็นแค่"กุศล"

เท่านั้น คนส่วนมากเข้าใจคำว่า“บุญ”เลอะเทอะเละเทะ เข้าใจคำว่า“บุญ”ออกนอกขอบเขตพุทธไปไกลมากแล้ว

ชาวพุทธทั้งหลายทั้งปวงทุกวันนี้ แทบจะไม่เหลือใคร เลยแล้วที่“ทำบุญ” เป็น“บุญ”สัมมาทิฏฐิ

“บุญ”ได้กลายเป็น“มิจฉาทิฏฐิ”(ความเข้าใจผิด)กันจนแม้ กระทั่งเศษธุลีละอองของ“ความเข้าใจถูก”ใด ๆก็ไม่เหลือเลย

“บุญ”ได้กลายเป็นสินค้าที่โลดโผนโจนทะยานเก่งกาจ ชนิดที่ลึกลับกว่า“นินจา”หลายร้อยเท่าพันเท่า

ชาวพุทธจึงต่างพากัน“แสวงบุญนอกขอบเขตพุทธ” โดย“ทำบุญ”ไม่เป็น“บุญ”เลย แต่เป็น“บาป”กันจริง ๆแล้ว

“ทำบุญ”ได้“บาป”กันเกินกว่าร้อยเปอร์เซ็นต์ เป็น ไหน ๆ ไปไหน ๆ นั่นคือ ไปนรกลึกหรือต่ำสุด ๆยิ่งนั่นเอง โดยไม่รู้ตัว ไม่ฉุกใจ ไม่ไหวทันกันเอาเลย

ซึ่งมันผิดสัจจะไปใหญ่ จนกู่ไม่กลับกันแล้วจริง ๆ

(๑) “ศิลปะโลกุตระ”ประเด็นสำคัญยิ่ง คือ คำว่า“บุญ”

เป็นต้นว่า เข้าใจคำว่า“บุญ”คือ“วิมาน” ที่หมายถึงแค่ ภพในอนาคต สองเป็น“กุศล”ที่หมายถึงสิ่งอาศัยพักพิง สาม หมายถึง “ชาติ” อันเกิดเป็นตน นี่แหละผิดทั้ง ๓ ประเด็น

เพราะ“อนาคต”นั้นได้แก่ ภาวะที่ไม่เคยมาถึงเราสักที ไม่เคยเป็นปัจจุบันใด ๆสักครา ยังอยู่ในสายลม ยังไม่ถึง มือเราเลยสักครั้ง แต่ผู้ไม่รู้(อวิชชา)ก็ไปหลงผิดวาดหวังติดยึด อยู่กับ“วิมาน”นั้นไปตลอด ..จนกว่าจะมีภูมิถึงศิลปะโลกุตระ

ผู้มีภูมิโลกุตระจึงรู้“อนาคต”เป็นแค่“วิมาน”

“วิมาน”เป็น“ภาพหรือภพที่วาดหวังใส่ไว้ในใจตน” เท่านั้น

“วิมาน”ไม่ใช่“ภาวะที่มีจริง เป็นจริง”เลยสักนิด แต่ผู้ไม่รู้(อวิชชา)ก็ไปหลงผิด เอาแต่ติดยึด“อนาคต”นั้น แล้วก็แสวงหาคว้าลมกันอยู่กับ“อนาคต”นี้กัน

คนโลกุตระจึงไม่หลง“วิมาน” และรู้ภาวะ“ปัจจุบัน”ที่มีสัมผัสเป็นปัจจัย แล้วปฏิบัติกับ“เวทนา”เป็นฐานแท้

นี่คือ “ทิฏฐิ ๔๔”(อปรันตกัปปิกทิฏฐิ ๔๔) ที่เป็น“มิจฉาทิฏฐิ”ทั้งหมดทั้งสิ้นในความเป็น“อนาคต”ทั้งหลาย เท่าที่พระบรมพุทธศาสดา ได้ตรัสรู้ และนำมาประกาศไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๔๕ ไปถึง ข้อ ๕๐

ผู้ที่มี“ความรู้”ในความเป็น“อดีต”ชัดเจนแจ่มแจ้งแล้ว ว่า เป็นเรื่องที่แก้ไขอะไรไม่ได้แล้ว อย่าไปงมจมอยู่กับ“อดีต”ต่อไปเลย เพียงรู้ไว้เป็นเรื่องใช้เปรียบเทียบในการศึกษา เพื่อปฏิบัติ“ธรรมะ ๒”เท่านั้นก็พอแล้ว

“อดีต”ไม่มีวันจะมามีใน“ปัจจุบัน”ได้เลย

จึงจะมีก็แต่“อนาคต”เท่านั้นที่จะเป็น“ธรรมะ ๒”กับ“ปัจจุบัน”ให้เราปฏิบัติ ทำความเป็น“๑ ใน ๒”สำเร็จได้

“ความรู้”ดังว่านี้ คือศาสตร์ ชัดเจนแจ่มแจ้งในตน เป็นหลักยึด แล้วมี“ความจริง”ที่เป็น“ธรรมะ ๒” คือ สมมุติสัจจะกับ ปรมัตถสัจจะ ทำงานอยู่กับสังคม

ถ้าเป็น“ความรู้”ของเราคนเดียว ก็เป็นแค่“ศาสตร์”

เป็นแค่"ความรู้"ที่เรากำหนดรู้อยู่แต่เดียว นี้คือ "สัญญายะนิจจานิ" เป็น"ปรมัตถสัจจะ"อยู่กับเราผู้เดียว เดี่ยว ๆ

ยังไม่ชื่อว่า "ศิลปะ" เป็นแค่"ศาสตร์"เท่านั้น

ถ้า"ศิลปะ"ต้องมี"ธรรมะ ๒" มีทั้ง"ศาสตร์" ทั้ง"ศิลป์"

สมมุติสัจจะคือ สัจจะที่ต้องมี"สมมุติ" ที่เป็น"สัจธรรม"

สมมุติ ก็คือ มีผู้อื่น"รู้"ร่วมกับเราด้วย ไม่ใช่"รู้"แต่เราอยู่ผู้เดียว ส่วน"ปรมัตถสัจจะ"นั้นก็คือเรารู้ ก็เรานั่นแหละที่ยึดว่า"เรารู้ได้ยิ่ง ๆ" แต่ถ้ามีผู้อื่นรู้ด้วย ก็เป็น"ศาสตร์"ที่แพร่หลายออกไปยิ่งขึ้นแก่ผู้อื่น นี่แหละ ตรงนี้แหละ..ศิลป์ตรงนี้

เป้าสำคัญคือ ถ้า"มี"เฉพาะเราแต่ผู้เดียวไม่มี"สมมุติ" ก็ยังไม่นับว่า"ศิลปะ" ยังเป็นแค่"ศาสตร์"ที่แค่ตน"มี"ผู้เดียว

"ศิลปะ"ต้องผู้อื่นร่วมด้วยถึงขั้น"มี"ได้เป็น"ธรรมะ ๒" นั่นคือ มีทั้ง"ปรมัตถสัจจะ"และทั้ง"สมมุติสัจจะ" สำคัญตรงนี้

"ศาสตร์"นั้นจะแพร่หลายแค่ใดมากมายแค่ใดก็เป็นแค่"ศาสตร์" เป็นวิทยาศาสตร์เท่านั้น เพราะแค่"ศาสตร์"ที่ยังไม่มีความรู้ขั้นเปลี่ยน DNA ของ"จิตนิยาม"ได้ ยังไม่เป็น"วิชชาศาสตร์" เพราะยังไม่ถึงขั้นเป็น Phenomenalogy

โดยเฉพาะยังไม่เป็น"วิชชาศาสตร์"(Phenomenalogy)ที่เข้าขั้น"กรรมนิยาม"อันเป็น"โลกุตระ" หรือให้ชัดยิ่งก็คือ ยังไม่เป็น"ธรรมนิยาม"ที่นิยามกันเรียกได้ว่า"โลกุตรธรรม"

เพราะส่วนใหญ่ยังไม่ถึงขั้นเป็น"บุญ" ยังไม่เกิด"ส่วนบุญ" จึงเป็นได้แค่"กุศล" ยังไม่ถึงขั้น"บุญ" ยังเป็น"กรรม"ที่ไม่เข้าขั้น"ชำระกิเลส"ได้จริง

ยังทำให้จิต"มีส่วนที่เป็นบุญ"จริง ๆไม่ได้

"บุญ"คือ "การฆ่ากิเลส" แต่"กรรม"คือการกระทำ โดยเฉพาะ"การกระทำใจในใจ"(มนสิการ)ยังไม่เข้าขั้น"ชำระจิตให้กิเลสลดได้" ซึ่งเป็น"ศิลป์"ที่เข้าขั้น"ศิลปะโลกุตระ"

จึงยังไม่นับว่าเป็น"ศิลปะ" เพราะยังไม่เป็น"มงคลอันอุดม" ตามพระวจนะที่ว่า "ศิลปะ เป็นอุดมมงคล"(พระไตรปิฎก เล่ม ๒๕ ข้อ ๓๑๘) "อุดมมงคล"นั้นเป็น"ศิลปะขั้นโลกุตระ"

ผู้ทำ"สร้าง"(กโรติ)งานนั้นยังไม่ถึงขั้นใช้"สัปปุริสธรรม ๗ กับมหาปเทส ๔"ที่ตัดสิน"สัจจะ"ได้ว่า"มีความพอเพียง"ที่พอดี

และที่สำคัญมากคือ ต้องมีฐานของ"สมมุติสัจจะ" และต้องมีฐานของ"ปรมัตถสัจจะ" ตามความเหมาะสมของ"เอกภาพ"นั้น ๆ ความสามารถยังไม่ถึงขั้น"บุญ" หรือยังไม่ถึงขั้น"อุดมมงคล" จึงยังไม่ชื่อว่า"ศิลปะขั้นโลกุตระ"

"สัปปุริสธรรม ๗"นั้นศิลปินมีความสามารถต้องเข้าขั้น"สัตบุรุษ" ไม่เช่นนั้น"ผลงาน"ไม่ถึงขั้น"อุดมมงคล"

ส่วน"มหาปเทส ๔"ของพระพุทธเจ้านั้น"อนิจจัง"แท้

โดย"อนุโลม"หรือ"ปฏิโลม"ไปกับสังคมกับโลก ตามปรากฏการณ์(ปาตุภาวะ = phenomena)ที่เกิดอยู่เป็นอยู่จริงของเหตุปัจจัยในกาละนั้น ๆ อย่างไม่มี"อคติ"แท้เด็ดเดี่ยว

และได้กำจัด หรือระงับส่วนที่แรงที่ร้ายในขณะนั้นได้สำเร็จ ให้องค์รวมของหมู่กลุ่มดำเนินไปได้ ไม่วุ่น ไม่กวน ไม่เสียหาย ไม่แรงจนร้ายได้สำเร็จ แต่แรงเต็มที่อย่างพอดี จึงจะเรียกว่า"บุญ" เริ่มเข้าข่าย"โลกุตระ"

ผู้ทำ"บุญ"เป็นผล "ทำบุญ"มี"ส่วนบุญ"(ปุญญภาค)เกิด จึงนับว่าเป็น"โลกุตระ" เพราะกำจัด"เปรต"ได้ ก็มีฐานะ"เสขบุคคล"

(๒) "การประมาณ"ที่ได้สัดส่วนพอเหมาะจึงจะเป็น"ศิลปะ"

การจัดการ"ประมาณ"(มัตตัญญู)สัดส่วน ผสมได้ส่วนพอเหมาะพอดีที่สุด(harmony) แม้จะมี"จุดเด่น"(highlight)ที่เด่นได้ในหมู่ โดยหมู่ยอมรับ ยกให้เป็นจุดเด่นของหมู่ ด้วยคะแนนของหมู่ มากเกินกว่าหมู่อื่นอย่างซื่อสัตย์โดยแท้

ฉะนี้แล คือความสามารถของ"ศิลปิน" ต้นแรกของความสามารถ นับเป็น"ศิลปิน"ขั้นโลกุตระ

แต่ที่เป็น"ศิลปะ"โลกียะนั้น คือการบำเรอกิเลสอยู่ แต่มีเงื่อนไขแค่ว่า ต้อง"สุจริต" ไม่ผิดกฎหมาย ไม่ผิดวินัย ไม่ผิด"สมมุติ"ของคนส่วนมาก(เยภุยยสิกา) มี"ความพอใจ-ความชอบใจ-ความสุขใจ" แม้จะยังบำเรอกิเลสอยู่ ก็ยังได้

ดังนี้แลคือ ผู้ทำ"ศิลปะ"โลกียะ หรือที่เป็น"ศิลปะโลกีย์"

นับเป็น "ศิลปะ" ประเด็นสำคัญ ประเด็นแรก เริ่มต้น

ส่วนที่จะนับเป็น"ศิลปะโลกุตระ"ได้นั้น ต้องนับเอาที่"จิตใจ"เป็นหลัก ว่า เป็นผู้รู้จักรู้แจ้งรู้จริง"จิต-เจตสิก" หรือ"กาย-เวทนา-จิต-ธรรม ถึงขั้นกายในกาย-เวทนาในเวทนา-จิตในจิต-ธรรมในธรรม" แยก"มโนปวิจาร ๑๘"ที่เป็น"โลกียะ"(เคหสิตเวทนา ๑๘) กับที่เป็น"โลกุตระ"(เนกขัมมสิตเวทนา ๑๘)ได้ ถ้าแค่"รู้"ได้ ก็แค่"พ้นสักกายทิฏฐิสังโยชน์" กับ"พ้นวิจิกิจฉาสังโยชน์" ๒ สังโยชน์ แต่ยัง"ไม่พ้นสีลัพพต

ปรามาสสังโยชน์”

ดังนั้น ที่สำคัญเป็นเงื่อนไขหลักคือ ต้องทำให้“ใจ”ของเรากิเลสลดได้ จางคลายลงได้ “พ้นสีลัพพตปรามาสสังโยชน์”อย่างรู้จักรู้แจ้งรู้จริงสัมผัส“ใจ”เราเองจริง ๆ

จึงจะนับว่า เริ่มนับเป็น“ศิลปินโลกุตระ”ขั้นต้น

ผู้สามารถทำ“จิตในจิต”ของตน กิเลสลดละลงได้จริง ผู้นั้นแหละเริ่มนับว่า เป็น“โลกุตระ”เป็น“อาริยะ”สำหรับตน

แค่ตนเองเป็น“อาริยชน” เป็นมนุษย์โลกุตระ ขั้น “ปรมัตถธรรม”สำหรับตนแล้ว

แต่ยังไม่นับว่ามี“ศิลปะ” ที่เป็น“สมมุติสัจจะ” หากเมื่อใด ผู้นั้นไม่สามารถนำ“ความรู้”ที่เป็น“โลกุตระ”ออกมาเผยแพร่ให้คนอื่นภายนอกเริ่มรู้ร่วมเป็น“สมมุติสัจจะ” แล้วมีคนทำ“ปรมัตถธรรม”ของเขาได้ ผู้นั้นก็ยังไม่ชื่อว่า “ศิลปิน”เต็ม“ธรรมะ ๒” เพราะยังไม่มี“โลกุตรธรรม”ครบ

ก็ยังเป็นได้แค่ ผู้มี“ศิลปะโลกุตระ”สำหรับตนเท่านั้น

จนกว่าจะเป็นผู้สืบทอด“โลกุตระ”ถ่ายทอด DNA หรือมีคนอื่นเปลี่ยน DNA ใน“จิตนิยาม”ของคนอื่นอีก ให้เกิด ต่อไปได้ ผู้นี้จึงจะชื่อว่า เป็น“ศิลปิน”เต็มตัว เป็นศิลปะโลกุตระ ครบสภาพ“ธรรมะ ๒” เต็มรูปเต็มนาม

(๓) “บุญ”กับ“กุศล”ประเด็นสำคัญยิ่ง ที่จะเป็นโลกุตระ

“ศิลปะ”ต้องเป็น“ธรรมะ ๒”(อิตถีภาวะ กับ ปุริสภาวะ หรือ สมมุติสัจจะ กับ ปรมัตถสัจจะ)ที่มี“ความแตกต่างกัน”(ลิงคะ,เพศ) ไม่

ว่าจะเป็น"สิ่งมี"ที่เล็กที่สุดละเอียดที่สุดแห่งที่สุด(ribonucleic) ก็สามารถเห็น"ความแตกต่าง"ของภาวะนี้ และจัดการ(อภิสังขาร)กับ"ธรรมะ ๒"นี้ให้เป็น"ธรรมะ ๑"ได้สำเร็จ(เอกสโมสรณาภวันติ) โดย"ธรรมะ ๒" หรือ"ธรรมะมากมาย"นั้นอยู่ร่วมกันได้อย่างกลมกลืนกัน(harmony) ผู้นี้แหละ คือ "ศิลปิน"

ผู้งมงายอยู่แต่กับภาวะที่เป็น"ภพ"หรือ"ภาพ"ที่เป็น"อนาคต" ไม่หันเข้ามาหาความเป็น"ปัจจุบัน"ที่มี"ภาพ"แท้มี"สัมผัส ๖-อายตนะ ๖-วิญญาณ ๖"ศึกษา"ของจริง" ก็จะหลงงมอยู่แต่กับ"อนาคต"ที่มีทั้งหมดอยู่เพียง ๔๔ ทิฏฐิเท่านั้น ไปตลอดกาลนาน ไม่มีทางบรรลุธรรมได้เลย

และคำว่า"กุศล"นั้น หมายถึง สิ่งอาศัยพักพิงของชีวิต ได้แก่ ภาวะที่สบาย ภาวะที่เป็นสุข ภาวะที่เจริญก้าวหน้า เป็น"ภาวะที่มีอยู่ ไม่หายไปไหน" แม้มันจะกลายเป็นภาวะไม่สบาย ภาวะที่เป็นทุกข์ ภาวะที่เสื่อมไม่เจริญแล้ว มันก็ยังเป็นภาวะที่"มีอยู่" แต่เป็นความเสื่อมไป เรียกชื่อภาวะนี้ว่า "อกุศล" ภาวะนี้ยังไม่หายไปไหน เช่นกัน

"บุญ"นั้นได้หลงผิดว่าเป็นสมบัติที่คนพึงสะสมมาไว้ใส่ตน หอบหวง"บุญ" กอบโกย"บุญ" ให้แก่ตนมาก ๆฉันใด

ก็แค่..กรรมสะสมความเป็น"กุศล"ใส่ตนฉันนั้น ..ก็ได้
แต่ยังไม่ได้"ฆ่ากิเลส" ยังไม่ใช่"บุญ" ..แค่"ได้ความดี"
"กรรม"นั้นยังไม่ใช่"การกำจัด-การฆ่า"
"กรรม"นี้ยังจะ"เอา" ยังไม่ใช่"กรรม"ที่เป็น"การฆ่า"
นี่แหละ ผิด "ผิด"อย่างมหามหันต์

ผิดอย่างสำคัญมากในศาสนาพุทธ

เพราะด้วยสัจจะที่จริง"บุญ"กับ"กุศล"มีนัยสำคัญที่แตกต่างกันอย่างลึกซึ้งมาก ลึกล้ำยิ่ง ..เห็นได้มั้ย?

ผลของ"กุศล"นั้นคือ"มี"ภาวะที่ดี..ถึงดีได้อย่างยิ่ง ๆ ไม่จบ ไม่สิ้นสุด ยัง"มี"เพิ่มไปได้ตลอดกาลที่ทำ"กุศล"

"กุศล"ก็ยิ่ง"มี"ในตนมากขึ้น ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ได้เรื่อยไป

เพราะ"กุศล"คือบรรดา"ทรัพย์-ศฤงคาร" ยิ่งทำยิ่งได้"มากมี"ทับทวียิ่ง ๆขึ้น "มี"ในตนไปได้ยิ่งขึ้น ๆ ไม่มีที่สุด

ส่วนคำว่า"บุญ"นั้นคือบรรดา"อาวุธฆ่าอกุศล-เครื่องประหารกิเลส" ยิ่งทำยิ่งลด "น้อยลง ๆ"ตาม"ส่วนบุญ"(ปุญญภาคิยา)ที่ทำสำเร็จ ยิ่งสิ้นไป หมดเกลี้ยงเป็นที่สุด

หากเป็นผู้"หมดบุญ"(ปุญญปริกฺขีโณ) เป็นผู้"หมดสิ้นบาปในตน" ก็เป็น"ผู้หมดสิ้นบุญสิ้นบาป"(ปุญญบาปปริกฺขีโณ)

คนผู้นี้ก็หมดเรื่อง"บุญ"สำหรับตน ไม่ต้อง"ทำบุญ"อีก

"กุศล"เมื่อ"ทำแล้ว"ได้สะสมเพิ่มขึ้น มีมากขึ้น ๆ ๆ แล้วก็ทำ"กุศล"ต่อไป ก็ยิ่งมี"กุศล"มากยิ่ง ๆขึ้น ไม่มีที่จบสิ้น

แต่"บุญ"นั้นเมื่อ"ทำแล้ว" กิเลสก็ลดละหน่ายคลายลดลง ๆ หมดไป ๆ ๆ ๆ ๆ จนที่สุด"บุญ"ก็หมดสิ้นไปจากตนเป็น"คนสิ้นบุญ"(อรหัตตผล) เป็น"ผู้สิ้นบุญสิ้นบาป"สนิท(ปุญญปาปปริกฺขีโณ) ผู้นี้ก็เป็น"อรหันต์" จบสิ้น จบกิจที่จะทำ

เนื่องจากผลของ"บุญ"คือ"กำจัด"ภาวะนั้น ๆออกไป เช่น กำจัด"บาป"หรือ"อกุศล" จนที่สุด"ภาวะนั้นไม่มีเหลือเลย" ก็"จบกิจ" "จบกิจ"ก็เป็นอัน"หมดสิ้นบุญ"ไปเลย

คนผู้"หมดสิ้นบุญ"ก็คือ ผู้"หมดส่วนบุญ"นั้นภาษาก็ว่าหมด"ปุญญภาค"หรือหมด"ปุญญภาคิยา" ได้แก่ ผู้พ้นความเป็น"เสขบุคคล" หรือหมดความเป็นเปรต

ถ้าสิ้นอาสวะก็ก้าวหน้าขึ้นเป็น"อเสขบุคคล" เป็นอรหันต์

(๔) นัยสำคัญยิ่ง คือ"บุญ"นั้นยิ่ง"ไม่มี" แต่"กุศล"ยิ่ง"มี"

ดังนั้น อรหันต์จึงคือ ผู้"จบกิจของบุญ" เป็นผู้"สิ้นบุญสิ้นบาป"(ปุญญปาปปริกฺขีโณ) เป็นผู้ไม่ทำบุญอีก ไม่มี"บุญ"แล้ว หน้าที่ของ"บุญ"เสร็จแล้ว "จบ"แล้ว "บุญ"ก็ไม่มีในตน ตนก็ไม่ต้อง"ใช้บุญ"สำหรับตนอีกแล้ว

"บุญ"นั้นก็สำเร็จ ผลก็คือ เป็น"คนสิ้นบุญ"อย่างยั่งยืนตลอดกาล เป็น"คนไม่ต้องใช้บุญ-หรือไม่ต้องมีบุญสำหรับตนทำต่อไปอีกแล้ว" ในชีวิตที่จะ"มีอยู่"อีกกี่ชาติ ๆก็ตาม

มีแต่"กุศล"เท่านั้นที่จะ"มี"มากขึ้น ๆ เป็น"บารมี"

ผล"บุญ"ที่ได้ จึงไม่ใช่สิ่ง"มี" ไม่ใช่ภาวะที่ต้องสะสม

ผลที่ได้ของ"บุญ"ยิ่ง"ไม่มี" ยิ่งเกลี้ยง-สะอาด

แต่ผลที่ได้ของ"กุศล"ยิ่ง"มี" ยิ่งสะสม ก็ยิ่งเพิ่มขึ้น ๆ ๆ ๆ

ผลที่ได้ของ"บุญ"ยิ่ง"หมดสิ้นไป" ผลสูงสุดคือ"สูญจบ" สูญสนิท ไม่เหลือแม้ธุลีละอองใด ยั่งยืนตลอดกาล

ชาวพุทธเข้าใจผิดในคำว่า "บุญ"(มิจฉาทิฏฐิ) ผิดอย่างฉกาจฉกรรจ์ จนกระทั่งไร้ผลจากศาสนาพุทธกันเลยทีเดียว

นี้เป็นความเข้าใจผิดของชาวพุทธที่สำคัญยิ่งใหญ่

ยิ่งใหญ่มาก เพราะคำว่า"บุญ"นี้เองที่ทำให้ชาวพุทธ

ทุกวันนี้พากันใช้คำว่า"บุญ"ทำลายศาสนาพุทธเสียเองด้วย

เพราะชาวพุทธได้พากันหลงผิด โดยเฉพาะ"ผู้รู้"ที่มิจฉาทิฏฐิในคำว่า"บุญ" จึงได้พากันเอาคำว่า"บุญ"ไปหลอกคนว่า เป็น"วิมาน"ที่คนอยากได้มาสะสมไว้ในตนให้มาก ๆ

ศาสนาพุทธเสื่อมหนักมากจริง ๆ เพราะเหตุนี้

(๕) เริ่ม"ศึกษา"ความเป็น"โลกีย์"จากคำว่า"วิมาน"ก่อน

เหตุก็คือ ใช้"วิมาน"นี่แหละหลอกคนให้มาทำ"บุญ" แต่ที่ปฏิบัติ"การทำบุญ"นั้น "ทำ"กันอย่างมิจฉาทิฏฐิ เพราะพากันทำอย่างนั้นมันได้"บาป"กันยิ่ง ๆขึ้นแท้ ๆต่างหาก

เนื่องมาจาก"การทำใจในใจ"(มนสิการ) ก็ทำไม่เป็น ทำไม่ตรงความจริง และ"รูป"กับ"นาม"ก็ไม่ได้มีการสัมผัสแตะกันของ"ธรรมะ ๒" หลงไปปฏิบัติหลับตาหนี"ธรรมะ๒"ซ้ำ

ด้วย"ความไม่รู้"(อวิชชา)กันนั่นเองจึง"ตั้งจิ ต"(อธิษฐาน) ทำ"บุญ"กันเอาจริงเอาจัง แต่"การตั้งจิต"ของผู้นั้นเป็น"จิตที่ตั้งไว้ผิด"ก็ได้"โมหะ" คือได้"ความหลง"(โมหะ) นี่ชั้นหนึ่งแล้ว

และที่"โมหะ"นั้น ก็เป็นได้ทั้งที่"หลงผิด"ว่าถูก นี่อีกชั้น

ทั้งที่"หลงติดหลงยึด"เป็น"อุปาทาน" นี่ก็อีกชั้น

ทั้งที่"หลงใคร่อยากได้"เป็น"กาม"ยิ่งขึ้น ๆ นี่ก็อีก

ทั้งที่หลงผิดยึดเอา"ความมีตัวตน"ว่า"ไม่มีตัวตน"ก็อีก

จะเพราะ"จิตวิปลาสหรือทิฏฐิวิปลาสหรือสัญญาวิปลาส"ก็เป็นไปได้ทั้งนั้น นี่ก็ยังเป็นอีกหลายชั้น

และหรือวิปลาสไปเป็น"ความไม่เที่ยงว่าเที่ยง-ความ

เป็นทุกข์ว่าสุข-ความไม่มีตัวตนว่ามีตัวตน-ความไม่งามว่างาม” นี้ก็อีก นับมานี่กี่ชั้นแล้วล่ะ(พระไตรปิฎก เล่ม ๒๑ ข้อ ๔๙)

มันหนามันมากมันจัดจ้านกันกี่ชั้นที่หลงผิดกันไป

นี้คือ ที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๒๕ ข้อ ๙๒ ว่า “โจรหัวโจกกับโจรหัวโจก หรือคนมีเวรกับคนมีเวรทำร้ายแก่กันและกันนั้น มันเลวหนักยิ่งกว่า”แบบนี้เอง

แม้ที่สุด“หลงใหลคลั่งไคล้” เห่อกันว่า ถ้าได้“ทำทาน” กับคนผู้นี้หรือกับวัดนี้จะรวยใหญ่รวยมาก พากัน“โมหะ” หลง“ทำบาป”ว่าตนได้“ทำบุญ”กัน เนื่องจากไม่รู้ทันคำว่า“วิมาน” ที่ถูกสร้างขึ้นมา“ทำร้าย”ผู้คนกันนี่เอง

ก็เพราะการเอาคำว่า “บุญ”นี่แหละ มาหลอกคนว่าเป็น“การทำทาน” โดยเฉพาะต้องมาทานแก่ผู้พูดเองด้วย

(๖) คนฉลาดชั่วร้าย(เฉโก) กับคนโง่หนัก ที่เลวสมกัน

คนโง่หนักจึงหลง“ทำทาน”กันใหญ่ ทำกันคึกคัก ทำกันมาก คนฉลาดเลวก็ทำร้ายกันเองยิ่ง ๆ พระพุทธเจ้าตรัสว่า

เปรียบเหมือนกับ“โจรหัวโจก”ก็ดี หรือ“คนมีเวร”ก็ดี ซึ่ง“คนเลว”(โจร)ก็ดี คนผู้มี“เวร”(ความปองร้ายกัน)ก็ตาม ซึ่งพากันทำ“ความฉิบหาย”ให้แก่กันและกันก็เลวร้ายแล้ว แต่คนที่มี“จิตที่ตั้งไว้ผิด”นั้น “เลว”หนักยิ่ง ๆกว่า“โจรหัวโจก” ยิ่งกว่า“คนมีเวร”ทำร้ายกันและกัน เป็นไหน ๆทีเดียว

คำตรัสของพระพุทธเจ้าใน“โคปาลสูตร”(พระไตรปิฎก เล่ม ๒๕ ข้อ ๙๒) นั้นมีว่า “โจรหัวโจกเห็นโจรหัวโจกแล้ว พึงทำความฉิบหายหรือความทุกข์ให้กัน ก็หรือคนมีเวรเห็น

คนมีเวรแล้ว พึงทำความฉิบหายหรือความทุกข์ให้กัน "จิตที่ตั้งไว้ผิด"(มิจฺฉาปณิหิตํ จิตฺตํ)..พึงทำเขาให้เลวกว่านั้น ฯ"

"ทิโส ทสํ ยนฺตํ กยิรา เวรี วา ปน เวรินํ
มิจฺฉาปณิหิตํ จิตฺตํ ปาปิโย นํ ตโต กเรติ ฯ ติยํ ฯ"

ชัดเจนชัดแจ้งในคำว่า"พึงทำเขาให้เลวกว่านั้น"..มั้ย?

เห็นไหมว่า พระพุทธเจ้าตรัสความสำคัญของ"การทำใจในใจ"(มนสิการ)นี้มันสำคัญยิ่งขนาดไหน แต่นักการศาสนาทุกวันนี้ ไม่สังวรกันเลย อาจารย์ที่สอนทั้งหลายจึงสอนกันให้"ตั้งจิตตั้งใจไว้ผิด"(มิจฺฉาปณิหิตัง จิตฺตัง)กันเต็มวงการศาสนา ในเรื่อง"ทำทาน" แต่ไม่เป็น"บุญ" กลายเป็น"บาป" เพราะไปได้กิเลสทับถมตนเข้าไปหนักหนาสาหัสยิ่งขึ้น ๆ ๆ

ก็เพราะประเด็นที่ว่า "จิตที่ตั้งไว้ผิด"(มิจฺฉาปณิหิตัง จิตฺตัง) นี้แหละที่เป็น"ความผิด"(มิจฉา)แท้ ๆ ของ"โจรหัวโจก"ซึ่งหมายถึง"คนผู้ใช้เล่ห์หลอก"ด้วยการสร้าง"วิมาน"ขึ้นมา และใช้คำว่า"ทำบุญ"(ที่จริงแค่"ทำทาน"แท้ ๆ ไม่ใช่"ทำบุญ"เลย) กับคนที่นับว่าเป็น"โจรหัวโจก"สมกัน เพราะ"คนฉลาดมาก-คนโง่หนัก"ที่เข้าคู่กัน สมกันเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันจึงผนึกสนิทเนียนยิ่ง ก็ร่วมรัดกันทำ"อกุศลกรรม"ได้"เลวยิ่งกว่าเลว"ควบแน่นแรงร้ายยิ่ง ๆเกินจะกล่าวทีเดียว ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้

ซึ่งความหลงผิดนี้ มันผิดกันไปอย่างน่าสังเวชยิ่ง ๆ

ความจริงแท้ "บุญ"หมายถึงเครื่องฆ่า อาวุธประหาร

แต่กลับนำไปหลอกเป็น"วิมาน"ที่หลงผิดกัน กลายเป็นอยากได้"บุญ"หนักหนาสาหัสจนพากันเพ้อพกตกนรก

จึงโง่ซับโง่ซ้อนไม่รู้กี่ชั้น ๆ ที่หลง"บุญ"เป็น"วิมาน"

(๗) แล้วจริงๆแท้ๆ "วิมาน"มันคือ อะไรกันแน่..?

วิมาน คือ ปราสาทบนสวรรค์ แดนสวรรค์ แดนสุขาวดี

"วิมาน"คือ ภาวะที่คนคิดด้วยความหลงผิด จนถึงหลงใหลคลั่งไคล้ จึงต่างสมมุติ"วิมาน"กันขึ้นมาหลอกลวงกันให้เพ้อพก เสียเวลา เสียแรงงาน เสียเงินทองแสนสาหัส

"วิมาน" คือภพ คือชาติ ที่หลงเป็นดินแดนที่แสนสุขที่คนหวังว่า จะไปเกิดหรือไปเป็น ไปได้กันใน"อนาคต"โน่น

"วิมาน"เป็นการสร้าง"ภาพหวัง"ขึ้นยั่วย้อมใจคนหนักจัด

นักการศาสนาทุกวันนี้ใช้"วิมาน"เป็นเครื่องมือหากินแข่งขันกันอย่างเข้มข้น ตามแบบ"ทุนนิยม"ที่เป็นนักหาเสียงหาบริวาร หาลูกค้า เป็นจอมประชานิยมตัวฉกาจ เป็นนักการตลาดตัวฉกรรจ์ ไม่มีผิด

มีเล่ห์เหลี่ยมหากิน ใช้เล่ห์เลี้ยงสำนักตนเอง ต่างมีวิธีการที่จะให้คนมาหลง"วิมาน"ของสำนักตน มาหลงติดยึดในตัวตนของคนในพรรคของตนกันทั้งนั้น

"วิมาน" จะปั้นอะไรก็ได้! จะเป็นอย่างไร? ก็วาดฝันไปตะพึด สารพัด จะพิลึกกึกกือ จะมโหฬาร จะสุดยิ่งสุดใหญ่ขนาดไหน ๆ เลิศเลอ หรูหรา อภิมหาวิเศษ บรมประเสริฐก็คิดเอา นึกเอา ตามที่อยากได้ให้เป็นให้มี ก็แค่คิดขึ้น ด้วยความฉลาดยิ่ง ๆ จินตนาการเอาลม ๆแล้ง ๆ แท้ ๆมาสร้างขึ้น

แต่เป็นจริงไม่ได้ มันเป็นไปไม่ได้ตามที่เพ้อฝันออกมาหลอกกัน มอมเมากัน ล้วนคือ"วิมาน"ที่จะเนรมิต เพ้อบ้า ๆ

ฝันบอ ๆ ออกมาหลอกล่อกันได้ทั้งนั้น

โดยมีคำว่า“บุญ”เป็นชื่อสินค้าหลักของสำนัก-ของวัด

ผู้“ซื้อบุญ”ก็จะได้“วิมาน”ที่สวย-ใหญ่-หรู สารพัด

กรอกหูผู้อยากได้“บุญ”จนเป็นที่หลงเชื่อกันทั่วไปว่า การทำ“บุญ”ที่จ่ายเงิน“ทำทาน”นั้นเป็น“การซื้อบุญ” ซึ่งจะได้“บุญ”อันเป็น“วิมาน”ตามที่พ่อค้าบุญอ้างหลอกโกงกิน

ซึ่งจริง ๆแล้ว ไม่ใช่การ“ซื้อ“ด้วยซ้ำ เพราะซื้อยังได้ของแลกเปลี่ยนมาเป็นชิ้นเป็นอัน แต่นี่..มันถูกหลอก“กินฟรี”แท้ ๆ ถูกหลอกเอาไป“ฟรี” ๆ แต่ไม่ได้สิ่งนั้นเป็นชิ้นเป็นอันมาให้แก่ผู้จ่ายเงิน-จ่ายทรัพย์ออกไป เลย..สักจิ๊ด

มีแต่“วิมาน”ลอยลมเท่านั้นที่ผู้จ่าย“หลงลม”นักต้มตัวร้ายทั้งหลาย

ได้“วิมาน”เท่านั้น แค่นั้นเท่านั้นนะ..ไม่ได้อะไรลึกซึ้งไปกว่า “วิมาน”ที่ผู้จ่ายเงิน..ฝันเพ้อว่าจะได้

คำว่า“บุญ” คนทุกวันนี้จึงมิจฉาทิฏฐิ(มีความเห็นผิด) ว่าเป็น“วิมาน”หรือ“ภาพหวัง”หรือ“ภาพที่อยากได้มาให้ตน”

“บุญ”จึงเป็น“ภพ-ชาติ”ที่คนผู้ทำทาน“ทำไว้ในใจ”(มนสิกโรติ)ว่า ตนจะได้“วิมาน”ตามที่ตน“ทำทาน” ถ้ายิ่งทานมากเท่าใด “วิมาน”ก็ยิ่งใหญ่ ยิ่งโต ยิ่งหรู ยิ่งวิลิศมาหรา

ก็“ตั้งจิต” คือ อธิษฐานจิต หรือ“ปณิหิตัง จิตตัง”นี่แลที่“ตั้งขึ้นไว้ในใจลม ๆแล้ง ๆ”เป็นภพ-เป็นชาติ อรูปจิตเท่านั้น

จึงเป็น“อัตตวาทุปาทาน”แท้ ๆนั่นเอง ที่แต่ละคนผู้ไป“ทำบุญ”แต่ที่จริง“ทำทาน”แท้ ๆ ที่เขาได้เป็นกอบเป็นกำ

ฉะนี้แล "การได้"ของคนผู้มิจฉาทิฏฐิ แค่จะได้อัตตากับเขาบ้าง "อัตตา"ก็ไม่มีเสียอีก มีแต่ลม ๆแล้ง ๆ มีแค่"วาทะ" เท่านั้นที่ผู้อวิชชาได้ไป แค่นจะ"ได้"กับเขาทั้งที ..โถ-โถ-โถ

แล้วได้อะไร? ก็ได้ภาวะที่ไม่มี"ของจริง"..เ-ล-ย

จึงไม่ใช่"สัจธรรม" แม้แต่น้อยแต่นิด

(๘) แล้วจริงๆแน่ๆ "สัจธรรม"มันคือ อะไรกันแท้..?

"ของจริง"ตรงกับบาลีว่า สัจธรรม อันเป็น"โอฬาริกอัตตา" ซึ่งจะต้องมี"นามรูป"หรือมี"รูปกับนาม" หรือจะเรียกว่า "รูปกาย"ที่ต้องมี"นามธรรม"ร่วมรู้อยู่ด้วย จึงจะชื่อว่า "ของจริง,สิ่งจริง" หรือภาวะที่"สัมผัส ๖"ได้ทั้งภายนอกด้วย ตามเงื่อนไขครบใน"วิโมกข์ ๘" ว่าต้องมีทั้งภายนอก(พหิทธา)และภายใน(อัชฌัตตัง)อยู่พร้อมในขณะนั้น หรือต้องมี"กาย"คือมี"ภาวะ ๒"หรือมี"ธรรมะ ๒"เสมอ

ซึ่ง"รูปกาย"หรือ"สัจธรรม"นี้ จะไม่ใช่แค่"วิมาน"แล้ว "รูปธรรม-สัจธรรม"นั้นสามารถรู้ได้ทั้งตนเองและผู้อื่นก็สามารถ"สัมผัส"รู้ร่วมด้วยได้ ทั้ง"สัมผัส ๔"

"กาย"เป็น"ธรรมะ ๒"ที่มีทั้ง"รูปและนาม" โดยเฉพาะต้องมี"นาม"ร่วมอยู่เสมอ จึงจะชื่อว่า"กาย" คำว่า"กาย" ขาด"นาม"ไม่เรียก"กาย" พระพุทธเจ้าจึงตรัสว่า "กาย" คือ "จิต-มโน-วิญญาณ" (พระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๒๓๐) "กาย"จึงหมายเอานาม .."นาม"นะเป็นสำคัญ เป็นหลักยืนในรูปนาม

และ"รูปกาย"จะมีได้ ก็ต้องมีการสัมผัส ๓ แล้ว"นามกาย"เกิดก่อน(ปฏิฆสัมผัสโส) จึงจะมี"รูปกาย"ขึ้นมาให้ผู้สัมผัส

"รู้เห็น"ได้ต่อมา แล้วจึงจะขาน"ชื่อ"(อธิวจนะ)หรือ"สัมผัสชื่อของภาวะ"(อธิวจนสัมผัสโส)นั้นได้ ถ้าภาวะนั้นมี"ชื่อ"แล้ว

ถ้า"ภาวะ"นั้นยังไม่มีชื่อ สังคมยังไม่ตั้งชื่อ "ภาวะนั้น"ก็ไม่มี"อธิวจนะ"จะเรียกขาน ก็มีแต่"สภาวะรูป"ไม่มี"ชื่อ"(นาม)

จึงยังไม่มี"ชื่อ"มาก่อน คือ มีแค่"นามธรรม"ให้เรารู้อยู่ ก็เป็น"นาม"อยู่ที่"ถูกเรารู้" ซึ่งมีฐานะ"อรูป"คือ ไม่มีสรีระ-มีแต่"อาการ"(รูปที่ไม่ใช่ร่าง-รูปที่ไร้สรีระ) [พระไตรปิฎก เล่ม ๑๐ ข้อ ๖๐]

ทีนี้"สัมผัส ๔"ก็ได้แก่ ภาวะที่ต้องมี"มหาภูต ๔"[สัจจะที่ทรงอยู่(ธรรมกาย)ทั้งภายนอกและภายใน]ร่วมด้วย และจะสามารถรู้ได้ทั้ง"ลักษณะ(มีภาวะให้สัมผัสนอกก็ดีในก็ดี)-สสัมภาระ(กำลังทำสะสมไว้)-อารัมมณะ(ความรู้สึกของจิต)-สมมุติ(สิ่งที่ผู้อื่นหรือในสังคมก็กำหนดรู้ร่วมกันได้แล้ว)"เรียกภาวะนี้ว่า"ของจริง"(สัจธรรม=รูปกาย)

"ของจริง"(สัจธรรม=รูปกาย)นี้มีครบ"สัมผัส ๔"ทั้ง"ลักษณะ-สสัมภาระ-อารัมมณะ-สมมุติ" เป็น"รูปกาย"แท้ มี"รูปรูป"

(๙) "สัจจะ"แตกต่างกับ"สัจธรรม"อย่างไร? แค่ไหน?

ส่วน"ความจริง"(สัจจะ=นามกาย)นั้น มีได้เกือบครบคือ มี"สัมผัส ๓" แต่ที่สุดมันยังไม่เป็น"สมมุติ"ใน"สัมผัส ๔" อันผู้อื่น"รู้ร่วมไม่ได้ด้วย" คือ คนอื่นไม่สามารถร่วมรู้ได้ด้วย มีตนเองกำหนดขึ้นอยู่ผู้เดียวเท่านั้นภายในของตนเองผู้เดียว โดยเฉพาะ"ภาวะที่เป็นแค่วิมานลม ๆแล้ง ๆ" ภาวะนี้แหละ คือ "อัตตวิมาน"แท้ ๆ ที่คนอื่นคนใดไม่มีสิทธิ์ร่วม"รู้"กับเรา หรอก เราเท่านั้น"บ้ามี"อยู่คนเดียวจริง ๆ ยังไม่ทรงสภาพใดขึ้นเลย ยังไม่สามารถจะเป็นจริงได้

นี้แหละคือ“สัญญายะ นิจจานิ”ของตนแต่เดียวแท้ ๆ

ฉะนี้แล “ตน”(อัตตา)แท้ ๆ แน่แล้ทีเดียว ที่พระพุทธเจ้าตรัสเต็ม ๆว่า “สัญญายะ นิจจานิ”(กำหนดเอาเองว่าแท้ของตน ๆ)

เป็น“วิมาน”ตัวจริง เต็มสภาพ โดดเดี่ยว เดียวแดบ้าเป็น บ้ามี บ้าได้อยู่ผู้เดียวจริง ๆ ไม่มีผู้ใดอื่นร่วมบ้าด้วยผู้อื่นไม่ได้“ทรงสภาพ”นี้ด้วย จึงชื่อว่าไม่ใช่“สัจธรรม”

ถ้า“สัจธรรม”ก็จะมีภาวะ“ธรรม”ทรงขึ้นยิ่งกว่า“สัจจะ”

ตนก็จะต้องมีภาวะที่“ทรงขึ้น”ยิ่งกว่าภาวะที่ไม่ทรงขึ้น

แค่เป็น“สัจจะ”เฉพาะ“ตน”เท่านั้น โดดเดี่ยว เดียวแดแน่แล แท้จริง เพราะตน“กำหนดเอาเองว่าเที่ยงว่าแท้”

ตนเองก็แค่“ลม ๆแล้ง ๆ”อยู่ ยังไม่“ทรงขึ้น”ในใจด้วย

ซึ่งแน่นอนใครอื่นก็ไม่มีทางที่จะ“รู้”ไปกับตนได้เลย ตนบ้าคนเดียว ที่หลงว่าเป็น“ความจริง”(สัจจะ)อยู่แต่ผู้เดียวเอง

(๑๐) “วิมาน”แท้ๆ จึงไม่ใช่“สัจจะ” เป็น“สัจธรรม”แล้ว

“วิมาน”ก็ดี “สัจจะ”ก็ดีจึงลึกและไกลมาก ที่ต้องเรียนรู้ให้ดี ๆ ให้สุขุม-สันตา-ปณีตา-นิปุณายิ่ง ๆ

เพราะ“วิมาน”ยังไม่ใช่“สัจจะ” “วิมาน”เป็นเพียงแค่“อรูป”ที่ตนยึดจริง ยังไม่ถึงขั้น“สมมุติธรรม” เป็นแค่“ปรมัตถธรรม”ในตนของตนผู้เดียวอยู่ “ยังให้ผู้อื่นร่วมรู้ด้วยไม่ได้”

และ“สัจจะ”นี้พระพุทธเจ้าตรัสว่า “มีอย่างเดียวเท่านั้นสัจจะที่สองไม่มี”(พระไตรปิฎก เล่ม ๒๕ ข้อ ๔๑๙)

“สัจจะ”ของใครก็ของตนเท่านั้น เท่าที่ตน“กำหนดเอาเอง ตนเท่านั้นว่าจริงจังเที่ยงแท้ของตน”(สัญญายะ นิจจานิ)

หากนำออกมาเปรียบกับคนอื่นเมื่อใด แม้นไม่เป็น "สัจจะ"หนึ่งเดียวกัน ก็จะแตกต่างกันทันที ผู้ยังมี"อัตตา"จะต่างยึดว่า"ของตนเท่านั้นแท้ ของคนอื่นไม่แท้ ของตนเองเท่านั้นถูก ของคนอื่นไม่ถูก" จึงมีการขัดแย้ง ทะเลาะกัน ที่สุดถึงขั้นฆ่ากัน ร้ายสุดๆใส่กัน

แต่ถ้าไม่มีปัญหากัน หรือไปด้วยกันได้ หรือไม่ต้านกัน หรือยอมกัน ก็ถือว่านี่แหละคือ"สมมุติสัจจะ" ที่"มีอย่างเดียวเท่านั้น สัจจะที่สองไม่มี" ซึ่งต่างก็"องค์รวม(กาย)เดียวกัน"

อันแตกต่างกันกับ"สัญญายะ นิจจานิ"("สัจจะ"ของใครก็ของตนเท่านั้น เท่าที่ตน"กำหนดเอาเอง ตนเท่านั้นว่าจริงจังเที่ยงแท้ของตน)

ดังนั้น ผู้รู้จึงหมดการโต้แย้ง และจะจบได้ด้วย"ตน" เป็นที่สุด คือ "เราหยุดแล้ว แต่เธอต่างหาก ที่ยังไม่หยุด"

นี้คือ ภาษิตที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของพระบรมพุทธศาสดา

และ"การหยุด"นี้ก็เป็นการหยุดที่"ทำจิตตน"หยุดจริงๆ ด้วยนะ ทำ"อารัมมณะ"ของตน(เวทนา=เจตสิก)ให้เป็นจริงได้แท้

ถ้าทำ"อารัมมณะ"ให้เป็น"สัจจะหนึ่งเดียวกัน"ไม่ได้ การยังแย้งกัน ถกกัน หรือเถียงกันอยู่ ก็ยังไม่จบลงได้ เพราะ"อัตตา"ฉะนี้แล คือ ตนยังยึด"ทิฏฐิ"ตนเป็น"อัตตา"

เพราะทำ"อารมณ์ ๒ ให้เป็น ๑"ไม่ได้ ตามสูตรที่ว่า"เทฺว ธัมมา ทฺวเยน เวทนายะ เอกสโมสรณา ภวันติ"

ใครจะยังยึดเอา"อัตตา"ไว้ ก็คือ ผู้ยังมีอัตตาต่อไป

เพราะผู้นั้นยัง"ยึดทิฏฐิ"ของตนอยู่จริง

“ทิฏฐิ”ทั้งหลายก็มี“๖๒ ทิฏฐิ”เท่านั้น(พตปฎ.เล่ม ๙ สูตรที่ ๑ พรหมชาลสูตร) เป็นเพชรพุทธสุดยอดศิลปะโลกุตระแท้ ๆ

“ทิฏฐิ”นี้ใครจะสร้างให้เกิดเป็น“ปัญญา”เต็มที่สูงสุดได้ด้วยการปฏิบัติ“มรรค องค์ ๘-ธรรมวิจัยสัมโพชฌงค์” ซึ่งจะมี“สสัมภาระ”ของ“สัมมาทิฏฐิ”เจริญขึ้น ๆเป็นลำดับไปจนครบถ้วนสุดจบถึง“ปัญญาพละ”(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๘)

(๑๑) “บุญ”จึงเป็น“อัตตา”แท้ๆ ที่ผู้ทำ“บุญ”ผิด ยังมีอยู่

“ผู้มิจฉาทิฏฐิ”ที่เป็น“ลม ๆแล้ง ๆ”ขั้น“อัตตวาทุปาทาน” วิมานแท้ก็แน่ยิ่งกว่าแน่คือ“โมฆบุรุษ”เบอร์ ๑ หรือแม้จะปฏิบัติ“ทาน”ปฏิบัติ“ศีล”ปฏิบัติ“สมาธิ”ที่มิจฉาทิฏฐิอีกก็ได้แต่“อัตตา”แน่นอน เก่งสุดท่านก็แบ่งไว้เป็น“อัตตา ๓”

“อรูปอัตตา”มีละเอียดเล็กสุด แต่“อัตตวาทุปาทาน” นั้นยิ่งไปกว่าความเป็น“อรูป”จะมีเสียอีก เป็น“แค่นาม”ที่เชื่อ

ที่เป็น“อัตตวาทุปาทาน”แค่“ธรรม”ขั้น“นามธรรม”ที่ปักมั่น ว่า“ตน”จะได้“วิมาน”(ลม ๆแล้ง ๆ)ลึกซ้อนอยู่ใน“อรูป”อีกที

ซึ่งเป็น“อุปาทาน”ที่มีแค่“คำพูด”ว่าเป็น“ตัวตน”เป็น“ของตน”จึงมีแต่“คำพูด”มีแต่“ลัทธิ”มีแค่“ทิฏฐิ”ว่าตนเป็น-ตนทำ

เช่น ตนเป็นผู้ทำทาน-ตนเป็นผู้ปฏิบัติศีล-ตนเป็นผู้ปฏิบัติสมาธิ” และหวังว่าจะได้“วิมาน”มาให้ตนใน“อนาคต” ข้างหน้าโ-น้-น ก็มีแต่ตนในภพ แต่ตนยังไม่มีแม้แค่“ผัสสะ”

“อัตตา”ชนิดนี้ จึงเป็นแค่“วาทะ”เท่านั้น ที่เป็นแค่“คำพูด”เท่านั้นจริง ๆ เป็นแค่“ความเชื่อ” จนเป็น“ลัทธิ”ที่มี

“วิมาน”ที่หวังว่าจะได้ ซึ่งเป็น“ลม ๆแล้ง ๆอยู่ในอนาคต” ก็แน่นอนอยู่โต้ง ๆว่ามันยังไม่ได้ ยืนยันกัน-พิสูจน์กันขณะนี้

ดังนั้น การทำใจในใจ(มนสิการ)ของคนผู้นี้ว่าเป็น“วิมาน” ที่จะได้ ก็คือ ทำ“ภพที่หวัง”หรือทำ“ภาพที่อยากได้”เท่านั้นที่มี

มันแค่“คำพูด” แค่“ลัทธิ” แค่“ความเชื่อ-ความเห็น”(วาทะ) เป็น“อุปาทาน”(ภพชาติที่ยึดมั่นไว้ได้)ชนิดหนึ่งแค่นั้น ซึ่งมีแค่ “วาทะ(คือแค่คำพูด)อย่างเดียวโดด ๆที่เป็นอุปาทาน จึงชื่อว่า “อัตตวาทุปาทาน”แท้ ๆในประดา“อุปาทาน”หลากหลาย

ซึ่ง“ภพชาติ”นั้น ก็คือ“ภาพหวัง” ก็คือ สิ่งที่ไม่แน่นอนเลยว่า จะจริงหรือไม่จริง มันยังเป็นเพียงแค่“วิมาน”ที่หวังที่ปั้นเป็น“สิ่งอันตนอยากได้”แต่ยังเป็นลม ๆแล้ง ๆอยู่เท่านั้น จะเกิดหรือไม่เกิด จะได้จริงหรือไม่ได้จริง ยืนยันมั่นคงไม่ได้ แต่เป็น“ความหวัง”ที่เกิดขึ้นมายึดถือไว้ในใจแล้ว(อุปาทาย) ตามที่มีคนพูดกันสอนกันผิด ๆ เป็น“ความยึดถือ”คือ อุปาทาน

นั่นคือ แทนที่จะสอน“การทำใจในใจ”(มนสิการ)ชำระ “ความยึด”ให้จางคลายลงหรือดับไป กลับสอนสร้าง“อุปาทาน” (การยึดมั่น)ใส่ในใจตนยิ่ง ๆขึ้นเสียนี่ ผลจึงได้แค่“อุปาทาน”ที่เป็น “วิมาน”(ภาพหวังหรือภาพที่อยากได้ใส่ใจไว้)เกิดในใจของคนผู้นั้น

อุปาทาน จึงคือ กิเลสชนิดหนึ่ง ธรรมดา ๆนั่นเอง

ทำ“ทาน”ก็ว่าจะได้“บุญ” ยิ่งทานมา..า..า..กกกก็ยิ่งได้“วิมาน”ห..ญ่..า..ย มาก ถือ“ศีล”(สีลัพพตุปาทาน)ก็ว่าจะได้“บุญ” ปฏิบัติ“สมาธิ”(มิจฉาสมาธิ)ก็ว่าจะได้“บุญ”มากขึ้น ๆ

จึงได้"บุญ"เป็น"อัตตา"ทั้งในทาน-ในศีล-ในสมาธิ

(๑๒) ไม่ตรงตามพระพุทธเจ้าตรัส ไม่มีผล มีแต่บุญเก๊

เพราะที่ทำกันนั้น "นัตถิ ทินนัง -นัตถิ ยิฏฐัง -นัตถิ หุตัง"ที่พระพุทธเจ้าตรัสนี้ หมายความว่า "ทำทานแล้วไม่ได้บุญ-ปฏิบัติไปตามวิธีกรรมนั้นแล้วก็ไม่พาให้ได้บุญ-จิตไม่เกิดผลบุญ" แม้แต่แค่"ส่วนบุญ"หรือ"ส่วนแห่งบุญ" (ปุญญภาคหรือปุญญภาคิยา)สักนิดสักน้อยก็ไม่ได้"ส่วนบุญ"ใดเลย ไม่มี"ส่วนบุญใดเกิดในจิต"

ผู้มี"ส่วนบุญ"เกิดในจิต เป็นเสขบุคคล นั่นคือ ผู้ปฏิบัติชำระกิเลสไปได้"ส่วนหนึ่ง" จึงเป็นผู้มี"ส่วนบุญ"(ปุญญภาคหรือปุญญภาคิยา)

ฉะนี้เองคือ "ผู้ได้ส่วนบุญ" หมายความว่า ผู้"ชำระกิเลส"ออกไปได้ส่วนหนึ่ง บางส่วนเท่านั้น กิเลสไม่ได้หมดสิ้น จึงเป็นแค่"สาสวะ"คือ กิเลสยังไม่หมดสิ้นอาสวะ ทำได้แค่"กิเลส"ลดลงไป"บางส่วน"(เอกัจจะ)เท่านั้น จึงเรียกว่า"ผู้ได้ส่วนบุญ" นับเป็น"เสขบุคคล"

"เสขบุคคล"นี้แหละคือ "ปรทัตตูปชีวีเปรต"ตัวจริง ที่เป็นผู้ได้รับ"ส่วนบุญ"(ส่วนกิเลสที่ลดไปได้จริง) ในคนเป็น ๆที่ปฏิบัติแล้ว"จิตเกิดส่วนบุญ" คือเกิดทำให้กิเลสในจิตอกุศล (จิตเปรต)ของตนลดละลงไปได้"บางส่วน"(เอกัจจะ)อย่างเป็นจริง

"บุญ"ซึ่งหมายถึง การชำระไอ้ที่"โง่ ๆ"(ทัตต)ออกไปจากตน" "ความโง่"(ทัตต)ของตนออกไปได้ จึงเป็น"ผู้ได้รับ

ความรู้ใหม่อันเป็นความรู้แบบอื่น”(ปร)จากที่เคยรู้มา ยึดถือมาก่อน เปลี่ยนเป็น“ความรู้”ใหม่ เกิดใหม่ เป็น DNA ใหม่ทีเดียว เปลี่ยนชีวิตไปพึ่ง DNA ใหม่

ฉะนี้ ๆคือ “ปรมัตถธรรม” ไม่ใช่เรื่องของ“บุคคล-ตัวตน”ที่เป็นเรา-เป็นเขา อันหมายหยาบไปถึง“ตัวตนของบุคคล”ทั้งร่างภายนอก-ภายในเต็มตัวรวมหมดทั้งแท่ง

แต่“ปรมัตถสัจจะ”ต้องหมายเอาเฉพาะ“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน”กันให้แม่น ๆ-ตรง ๆ-คม ๆ-ชัด ๆ-ลึก ๆ-แท้ ๆ

ไม่เช่นนั้น จะเป็น“บุญเก๊” ไปหมายเอา“การชำระตัวตนที่เป็นตัวคน-ตัวเราทั้งตัว-ตัวเขาทั้งร่างกาย”ไปเลย

(๑๓) เพราะยังเข้าใจได้แค่ว่า“เปรต”คือ“จิตนอกตัวเรา”

ที่เรากำลังพูดกันอยู่นี้ มันขั้น“อภิธรรม” ไม่ใช่“ธรรมขั้นหยาบ”หมายถึงเนื้อหนัง ตัวตนรวมร่างกายภายนอกเลย

มันหมายเอาแต่เฉพาะ“จิต-เจตสิก-รูป(จิต)-นิพพาน” กันนะ อย่าตื้นเขิน เผินเพี้ยนไปเป็นอันขาด

เพราะเหตุไปหลงผิดกันหมายเอาโน่น.. เอาว่า “เปรต” คือ“ตัวตนที่เป็นส่วนอื่น ที่นอกไปจากจิตตนเอง”

ก็เป็นเสียอย่างนี้แหละจึงปฏิบัติเพื่อให้สำเร็จผล“บุญ” ไม่ได้สักที เนื่องจากเจตสิกทำงานกำหนด“วิปลาส”(สัญญาวิปลาส) เจตสิกที่เป็น“สัญญา”ทำงานผิดเพี้ยนไปนั่นเอง

ซึ่งก็อีกแหละ ที่เป็นอย่างนี้ก็เพราะเนื่องมาจาก“ทิฏฐิวิปลาส”อีกที ที่เรียนที่ศึกษาถ่ายทอดกันมา เป็นความเห็น-

ความเข้าใจ-เป็นทฤษฎีที่ผิดเพี้ยนมาก่อน นั่นแหละแท้ ๆ

เพราะยังไม่ตรงตามที่พระพุทธเจ้าตรัสจริง ๆ ตาม พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๕ เป็นต้น ที่มีว่า "ทานที่ทำแล้ว(ทินนัง)-วิธีปฏิบัติที่ทำแล้ว(ยิฏฐัง=ศีลพรต)-อธิจิตที่ได้ผลสั่งสมตั้งมั่นแล้ว(หุตัง=สมาธิ)" ไม่มีผล ไม่มี"ส่วนบุญ"ใดเกิด

เนื่องมาจาก"กรรมดี,กรรมชั่วที่เป็นผลเป็นวิบาก"(สุกต ทุกกฏานัง กัมมานัง ผลัง วิปาโก)ก็ดี "ความเป็นโลกนี้"(อยังโลโก) "ความเป็นโลกหน้า"(ปรโลก)ก็ดี "ความเป็นแม่ทางจิต"(มาตา) ก็ดี "ความเป็นพ่อทางจิต"(ปิตา)ก็ดี "จิตวิญญาณที่ความเป็นสัตว์อยู่ในตัวเราแท้ ๆ"(สัตว์โอปปาติกา)ก็ดี ตนก็ยังไม่รู้จริง

โดยเฉพาะ"ความเป็นอาริยะที่เป็นความรู้ขั้นเป็นปัจเจกมีมาแต่ชาติก่อน แล้วมาปรากฏตัวเป็นบุคคลในปัจจุบันนี้ เป็นผู้สามารถดำเนินชอบ ปฏิบัติชอบ ซึ่งประกาศโลกนี้โลกหน้าให้คนยุคนี้แจ่มแจ้ง เพราะรู้ยิ่งด้วยตนเอง ได้ในโลกปัจจุบันนี้ มีอยู่(อัตถิ โลเก สมณพราหมณา สัมมัคคตา สัมมาปฏิปันนา เย อิมัญจโลกัง ปรัญจโลกัง สยัง อภิญญา สัจฉิกัตวา ปเวเทนติ) ตนก็ยังเห็นไม่ได้ ยังไม่รู้จัก แม้จะได้ฟังท่านพูดท่านแสดง

คุณก็ยังไม่รู้เป็น"สัมมา" ยังไม่พบ ยังไม่เห็นบุคคลดังว่านี้ ที่จริงนั้น คุณเห็นคุณได้ยินท่านพูดท่านอธิบาย แต่คุณฟังไม่เข้าใจ ไม่เชื่อว่าถูกต้อง คุณลบหลู่ ตีทิ้งคำพูดที่ไม่ตรงกับ"ทิฏฐิ"ที่คุณยึดถืออยู่ ที่คุณยึดมั่นถือมั่นแล้ว คุณไม่สนใจ

เพราะไม่มี"ปรโตโฆสะ" จึงยัง"มิจฉาทิฏฐิ"อยู่คงเดิม ก็ยัง"โยนิโส มนสิการ"ไม่เป็น คือยัง"ทำใจในใจ"(มนสิกโรติ)

ไม่เข้าร่องเข้ารอยกับความถ่องแท้ ลงไปถึงที่เกิดได้ตรงเป้า

ดังนั้น "ทาน"ก็ดี "ศีล"ก็ดี "สมาธิ"(อธิจิต)ก็ตาม ล้วนไม่ได้ มรรคผล เลย แต่ได้"ตัวตน"ที่เป็น"อัตตา" หรือได้แต่"บุญเก๊" คือ เป็น "วิมาน"ตามที่ตนยังอวิชชา"อยู่ทั้งนั้น แทบกล่าวได้ว่าหมดสิ้นวงการพุทธแล้วมั้ง

(๑๔) ยังจมอยู่ใน"ทิฏฐิ ๖๒"อย่างเดิม ไม่พ้นมิจฉาทิฏฐิ

ยังไม่พ้น"มิจฉาทิฏฐิ ๖๒"ตาม"พรหมชาลสูตร" เพราะ "หลับตา"ปฏิบัติ"เจโตสมาธิ"จมอยู่แต่กับ"อดีต"และอนาคต"

ชัดเจนมั้ย ว่า "วิมาน"นี่มันตัวร้ายขนาดไหน?

ยังแยกแยะจิตที่เป็น"เทวดา-มาร-พรหม"ไม่ได้เลย

สำนักจานบิน"ธรรมกาย"ในเมืองไทยหลอกลวงคนผู้ยัง"โง่"(อวิชชา,ทัตตะ)ผู้หลง"วิมาน"อยู่ ซึ่งมีจำนวนมากเหลือเกินในโลกยุคนี้ ผู้หลอกจึงร่ำรวยมหาศาลได้ง่าย ๆ และตื้น ๆ เพราะลูกค้าที่โง่หนักหลง"วิมาน"ยังมีอยู่เยอะเหลือล้นจริง ๆ

สำนักพระป่าทั้งหลายที่ยัง"หลับตา"ปฏิบัติก็คือ ผู้ยังจมอยู่กับ"อดีต"กับ"อนาคต" นัยเดียวกัน เพียงแต่แยกกันเป็นสาย"อาภัสราพรหม" กับสาย"สุภกิณหพรหม"เท่านั้น

"สุภกิณหพรหม"ก็คือ "วิมานนิพพานนิโรธดำดำดิ่ง" เป็นพวก"มโนปโทสิกเทวดา"กันอย่างมืดมนอนธการ

ส่วน"อาภัสราพรหม"คือ "วิมานใส ๆสวรรค์สุขาวดีแสนสุข" เป็นพวก"ขิฑฑาปโทสิกเทวดา"กันอย่างระเริงหลงเต็มที่ โดยใช้ภาษาหลอกคนโง่ทั้งหลายว่า เป็น"ภุมเทวดา"

"ภุมเทวดา"ก็คือ เทวดาอยู่บนพื้นดินนี้แหละ แต่ก็อีกแหละ แม้แต่อาจารย์ผู้สอนก็ไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงหรอกว่า "เทวดา"ที่อยู่บนพื้นดินนี้ คือใคร และความเป็น"เทวดา ๓" ได้แก่ "สมมุติเทพ-อุบัติเทพ-วิสุทธิเทพ"เป็นอย่างไร?

หรือยิ่งอาจารย์ก็รู้ดีใน"เทพเทวดา ๓"นี้ แต่รู้ทั้งรู้ก็ยังโกหกหลอกคนซ้ำซ้อนเข้าไปอีก มันก็ชั่วหนักชั่วหนายิ่งขึ้น ๆ

เพราะยุคนี้มันกลียุค หรือใกล้กลียุคแล้ว คนอวิชชามันมากกว่าคนมี"วิชชา"หลากกว่าหลายเท่านัก คนที่จะมี "วิชชา"จึงมีได้ยาก หาได้ยากจริง ๆ

คนจำนวนมากจึงคือคนอวิชชา มากกว่ามากในโลกจริง ๆ คนที่มีวิชชามีน้อยก็จริง ๆ ทุกภาวะปรากฏที่เห็นและเป็นจริง นั้นมียืนยันชัดยิ่งกว่าชัด

เพราะเหตุฉะนี้เองแหละ"ความจริง"ทั้งสมมุติสัจจะ ทั้งปรมัตถสัจจะ จึงมี ให้เห็น ๆและเป็นอยู่จริงชัดยิ่ง มีตัวแท้ยืนยันความเก๊ ไม่เห็นจะแปลกประหลาดอะไร

"บุญ"กลายเป็น"กิเลส"จริง ๆ จึงเป็น"บุญเก๊"กันไป อย่างน่าอเนจอนาถใจยิ่ง

(๑๕) "บุญ" กลายเป็นกิเลส เป็น"อุปาทาน"หลอกคนยึด

"บุญ"ที่เป็น"วิมาน" จึงคือ"อุปาทาน"แท้ เพราะได้รับการศึกษาที่สั่งสอนผิด และปฏิบัติตาม ๆกันมาผิด แทนที่จะลดละอัตตา กลับไปได้"อัตตา"เพิ่มขึ้นมาใส่ใจตนเองยิ่งขึ้นเสียนี่ แล้วหลงว่าได้"บุญ"อันเป็น"บุญเก๊"เป็นแค่วิมาน

ผลจึงมิใช่“บุญ”ถูกตรงความหมายที่ถูกต้องสัมมาทิฏฐิ ว่า “การชำระกิเลสออกจากจิตสันดานให้สะอาดหมดจด” (สันตานัง ปุนาติ วิโสเธติ) ตามหลักฐานเดิมของพุทธ ที่ชาวพุทธได้หลงผิดจนเลอะเทอะในคำว่า“บุญ”

เพราะไปเข้าใจว่า“บุญ”หมายเอาอย่างเดียวกันกับ “กุศล” คือไปเห็นว่า “บุญ”นั้นเป็นเครื่องอาศัยอย่างหนึ่ง อันเป็นเหมือน“ยานพาหนะ”แบบเดียวกันเลยกับ“กุศล” เข้าใจว่า เหมือนเครื่องอาศัยช่วยให้อัตภาพได้อะไรขึ้นมา มีอาศัย ขึ้นมาได้เสพ ขึ้นมาเป็นของตัวของตนอย่างนั้น อย่างนี้ ได้อันนั้นขึ้นมาเป็นรสสุข เป็นความเพลินใจ ได้รูป ได้เสียงได้กลิ่นได้รสได้สัมผัสเสียดสีมาเป็นรส“โลกียารมณ์” โดยหลงผิดไปเชื่อว่าชีวิตที่“ทำบุญ”เหมือนชีวิตที่“ทำกุศล”

“บุญ”มีผลได้เหมือนความเป็น“กุศล”ไปแล้วนั่นเอง แทบเรียกได้ว่า“สนิทเนียน”แล้วปานนั้นเลย

เข้าใจว่า“บุญ”มีหน้าที่ มีคุณสมบัติอย่างเดียวกัน กับ“กุศล”ที่หมายความว่า“ความดีงาม” อันเป็นภาวะที่ชีวิต ต้องอาศัยใช้สอย“ความมี”นั้น จึงต้องมี“อัตภาพ” ทุกวันนี้ มันผิดเพี้ยนไปเป็นหนึ่งเดียวอย่างสนิทสนมแล้ว

“กุศล”แปลว่า คุณงามความดี คือเครื่องอาศัยสำหรับ ชีวิต-เครื่องอาศัยของความมีชีวะ-เครื่องอาศัยของอัตภาพ ถูกต้องแล้ว ซึ่งแตกต่างกับ“บุญ”อย่างมีนัยสำคัญมากยิ่ง

(๑๖) “บุญ”แท้ๆคืออะไร? ชาวพุทธจะเข้าใจไม่ได้แล้วหรือ

“บุญ”ที่ถูกที่แท้นั้นคือ “เครื่องฆ่า เป็นอาวุธประหาร

กิเลส เป็นอุปกรณ์ที่ทำหน้าที่ชำระกิเลสให้สะอาด(ปุนาติวิโสเธติ)แท้ ๆ ถ้าไม่มีความรู้ยิ่งสัมมาทิฏฐิ ไม่อาจจะ"ทำบุญ"มีผล(อัตถิ) หรือไม่สามารถ"ทำบุญ"เป็นบุญสำเร็จ"บุญ"ได้จนกระทั่งเป็น"ทิฏฐุชุกรรม"สูงขึ้นไปตามลำดับ

"บุญ"เป็นอุปกรณ์ที่ไม่มีใครจะ"มี"ได้ง่าย ๆ

เพราะ"บุญ"เป็นเครื่องประหาร ของคนอาริยะ ที่ผู้ประหารได้ก็บรรลุ"โลกอื่น"(ปรโลก) หรือบรรลุ"โลกเหนือชั้นโลกีย์"(โลกุตระ) เข้าสู่โลกอาริยะเป็น"เสขบุคคล"เป็นผู้มี"ส่วนบุญ"(ปุญญภาคิยา) ไปตามลำดับ จนที่สุด"อเสขบุคคล" คือจบสุดเป็นคนไม่ต้องมี"บุญ" เป็นคน"สิ้นบุญสิ้นบาป"(ปุญญปาปปริกฺขีโณ)

ผู้ปฏิบัติธรรมใช้"บุญ"อย่างสัมมาทิฏฐิได้แท้ จะเป็นผู้สามารถมี"ธรรมวิจัย"(ธรรมวิจัยสัมโพชฌงค์)หรือ"โพธิปักขิยธรรม ๓๗"พาคนมี"สัมมาทิฏฐิ"ไปสู่"ทิฏฐุชุกรรม"(สุกตทุกกฏานัง กัมมานัง ผลัง วิปาโก)บรรลุผลที่สุดนิพพาน

นั่นคือ ความก้าวหน้าของ"ธาตุชีวะ"ขั้น"จิตนิยาม"

ผู้สามารถจะให้มี"อุปจยะ"(การเกิดขั้นแรก=primary cell) หรือจะตัด"อุปจยะ"(primary cell)นั้น หรือไม่ให้มี"สันตติ"(ความต่อเชื่อมปัจจุบันนั้น=continuum) จะตัด"สันตติ"(continuum) ในขณะใด แค่ไหน ก็ทำได้จริง

โดยจัดการ(อภิสังขาร ๓ ตั้งแต่"ปุญญาภิสังขาร"เป็นต้นไป)กับ"การเกิด-การดับ"ของ"จิตนิยาม"(โอปปาติกโยนิ) จนสามารถทำ"การดับ"(นิโรธอาริยสัจ)ได้เสร็จจบ ไม่มี"การเกิด"ใดต่อไป

ผู้ทำได้จริงขั้นนี้ คือ อรหันต์ผู้มี"ทั้งรู้ทั้งเด็ดได้ขาด"จริง ๆ จึงเป็น"อมตบุคคล"ที่สามารถ"ทำเกิด-ทำตาย"ให้ตนสำเร็จ

พระพุทธเจ้าได้ตรัสถึง"ความรู้"เหล่านี้ไว้ครบครัน

ซึ่งผู้มี"ความรู้"ขั้นจัดการ(อภิสังขาร)กับพลังงานจิตถ้าเทียบกับชีวเคมีศาสตร์ทางโลกก็สามารถเปลี่ยน DNA ของ"จิตนิยาม" จัดการกับ deoxyribonucleic acid ของคนผู้มี"จิตนิยาม" หรือจัดการกับกลละ-อัมพุช-เปสิ โดยเฉพาะของตนได้จริง ก็เป็น"นักศึกษา"ขั้น"เสขบุคคล"ขึ้นไป คือ ผู้สามารถกำจัด "ความเป็นเปรต" มี"ส่วนบุญ" (ปุญญภาคิยา) ได้จริง กระทั่งที่สุดเป็นผู้"หมดสิ้นบุญ"(ปุญญปริกฺขีโณ) เป็นอรหันต์หรือโพธิสัตว์ที่มีภูมิที่เป็นจริง แท้ ๆ

เอาละ ทีนี้..เรามาสาธยายกันในประเด็นสำคัญที่กำลังพูดถึงกันอยู่เสียก่อน

(๑๗) "บุญ"แท้ๆ มิใช่สิ่งที่จะสะสมในอัตภาพของตน

"คน"นั้นไม่มีความจำเป็นสะสม"บุญ" คนผู้มี"สัมมาทิฏฐิ"จะไม่สะสม"บุญ" หรือไม่เรียกร้องหา"บุญ"เอามาใช้ประโยชน์ใดอีก ถ้า"บุญ"ทำหน้าที่เสร็จจบ "บุญ"ก็เลิกกัน

เพราะ"บุญ"นั้นมีหน้าที่"กำจัดกิเลสจากจิตสันดานตน"(สันตานัง ปุนาติ วิโสเธติ)เท่านั้น หมดหน้าที่ก็จบทุกสิ่งถ้วน

"บุญ"คือ อาวุธประหาร คือเครื่องฆ่า

ดังนั้น คนผู้ใดที่ใช้ความเป็น"บุญ"ที่เป็นเครื่องฆ่านี้เสร็จ ก็จะรีบทิ้ง เมื่อ"จบ"ความเป็น"บุญ"ลงไป ทันทีที่เป็น"อรหันต์" ก็จะ"ทิ้งบุญ"ไปทันใด เป็นผู้"หมดสิ้นบุญ"

“บุญ”จึงหมดสิ้นไปจากตัวอรหันต์

“ผู้หมดสิ้นบุญ”ภาษาบาลีคือ “ปุญญปริกฺขีโณ”

พระอรหันต์ทุกองค์เป็น“ผู้สิ้นบุญสิ้นบาป”(ปุญญปาปปริกฺขีโณ) เพราะพระอรหันต์ทุกองค์“บาป”ไม่เกิดอีกกับตนแล้วเด็ดขาดตลอดไป ตราบที่ยังมีอัตภาพอยู่อาศัยไป “กรรม”ทุกกรรมของพระอรหันต์ไม่เป็นบาปอีก ดังที่พระโอวาทปาฏิโมกข์ข้อ ๑ ว่า “สัพพปาปัสส อกรณัง” ไม่ทำบาปทั้งปวง เพราะบาปไม่เกิดในจิตท่านอีกแล้วเด็ดขาดยั่งยืน

ดังนั้น ทุกกรรมที่พระอรหันต์ทำจึงมีแต่ทำดี คือทำแต่กุศลทั้งสิ้น ดังข้อ ๒ ของพระโอวาทปาฏิโมกข์ ว่า “กุสลัสสูปสัมปทา”

ดังนั้น “บาป”จึงไม่มีอีก ไม่ทำบาปอีกต่อไปตลอดเพราะ“บาป”ไม่เกิดอีกแล้วในตน “บุญ”ก็ไม่ต้องอาศัยมากำจัดบาปกันอีกแล้ว “บุญ”อาศัยใช้กำจัด“บาป”เท่านั้น จบ

ส่วน“กุศล” นั้นคนยิ่งมียิ่งได้อาศัยในชีวิต ช่วยเสริมส่งผู้อื่นให้อะไรต่ออะไรเจริญมากมี ช่วยได้-ช่วยเป็น-ช่วยมี

แต่“บุญ”นั้น ผู้จะ“ทำบุญ”ได้ผลแก่ขันธ์(อุปธิเวปักกา) นับว่ามี“ส่วนบุญ”ต้อง“สัมมาทิฏฐิ”เป็นผู้เข้าขั้น“นักศึกษา” ที่พระพุทธเจ้าตรัสเรียกว่าเป็น“เสขบุคคล” ผู้สามารถ“ชำระกิเลสของตน”ได้ ไปเป็นลำดับ มี“ส่วนบุญ”(ปุญญภาคิยา)

“ส่วนบุญหรือส่วนแห่งบุญ” ที่ภาษาบาลีว่า “ปุญญภาค หรือปุญญภาคิยา”นั้น คือ ผู้มี“ส่วนกิเลสหรือส่วนบาปอกุศลที่ถูกชำระ”ไปได้ เป็นส่วน ๆ เรียกว่า มี“ส่วนบุญ”(ปุญญภาค)

“ส่วนบุญ”จึงหมายถึง “ส่วนที่เสียไป-ส่วนที่ลดละไป -ส่วนที่สูญไป” กิเลสนั่นเองลดไป นี้คือ “ส่วนบุญ”

“บุญ”ที่ทำสำเร็จผล คือ กำจัดสิ่งที่ไม่พึงประสงค์

“บุญ”จึงไม่ใช่“ภาวะที่สะสมในอัตภาพของคน”

ผู้ทำบุญมี“ส่วนแห่งบุญ” จึงเริ่มเป็น“เสขบุคคล”

(๑๘) “กุศล”ต่างหากที่คนควรพึงประสงค์ น่าอยากได้

ถ้าไม่มี“กุศล”อาศัย ก็ไม่มีคุณค่าประโยชน์ใดเลย เพราะ“กุศล”คือความดีงาม คือเครื่องอาศัย “กุศล”ช่วยประโยชน์ ช่วยสร้างสรร ช่วยเพิ่มเติมอะไรต่ออะไรให้สังคมเป็นอยู่ ช่วยสังคมเป็นสุขเจริญงอกเงยมากมี ช่วยอะไรต่ออะไร ที่สังคมพึงได้พึงมีนานาสารพัดคุณค่า และประโยชน์

“กุศล”เป็นเครื่องอาศัยในความเป็น“ตน”(อัตตา)ของความมีชีวิต “กุศล”นั้นผู้มีอัตภาพต้องอาศัยทั้งตนทั้งผู้อื่น

“บุญ”นั้นมิใช่เครื่องอาศัยของสังคมเลย แค่เป็นเครื่องอาศัยในการฆ่ากิเลสส่วนตัวแต่ละคนเท่านั้น ในความมีชีวิต

เพราะ“บุญ”เป็นเครื่องฆ่า ใช้สำหรับกำจัดความเป็น “ตน”(อัตตา)ที่เป็นกิเลส “บุญ”เป็นอาวุธสำหรับประหารกำจัด“อัตภาพ”แต่ละส่วน ๆในตน เป็นเครื่องชำระส่วนที่ชื่อว่า“อกุศล” ชื่อว่า“บาป”ให้สิ้นไปหมดเกลี้ยง “บุญ”เป็นเครื่องอาศัยเฉพาะกิจเท่านั้น คือแค่ อาศัยใช้ฆ่า“กิเลส”

เรื่อง“บุญ”เรื่อง“กุศล” ๒ คำนี้ต้องทำความชัดเจนกันดี ๆ คม ๆ แม่น ๆ ลึก ๆ ตรง ๆ ชัด ๆ

(๑๙) ผู้ที่ยังมี"ส่วนบุญ" และผู้"สิ้นบุญ-หมดบุญ"ที่แท้

ทบทวนดูดี ๆ"อัตตาหรืออัตภาพ"ส่วนที่ต้องชำระออกจาก"ตน"สิ้นเกลี้ยงหมดแล้ว ผู้นั้นก็เป็นผู้หมดสิ้น"บุญ" ไม่ต้องใช้"บุญ"กำจัด"บาป"กันอีกแล้ว ชื่อว่า "ผู้สิ้นบุญ" เพราะ"บาปสิ้น"หมด ที่ภาษาบาลีว่า "ปุญญปาปปริกฺขีโณ"

ดังนั้น พระอรหันต์จึงคือ"ผู้ไม่ต้องมีส่วนบุญ"ใด ๆ เหลืออยู่ในตนอีกแล้ว เป็น"ผู้สิ้นบุญ"(ปุญญปริกฺขีโณ)

สำหรับผู้กำลังใช้"บุญ"ชำระกิเลสอยู่ กิเลสบางส่วนลดละไปได้เป็นส่วน ๆ จึงเป็นผู้ได้"ส่วนบุญ"(ปุญญภาคิยา, ปุญญภาค)ไปตามจริงเท่าที่ความสามารถของตนจะทำได้จริง เรียกว่า"เสขบุคคล" นี่คือ ผู้"ได้ส่วนบุญ"ไปเป็นลำดับ ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๖

ผู้ได้"ส่วนบุญ"ก็คือ ผู้"กำจัดส่วนบาป"ของตนออกไปได้นั่นเอง "ส่วนบุญ"จึงไม่ใช่"ได้" แต่"เสีย"ส่วนบาปออกไป

คำว่า"ส่วนบุญ"(ปุญญภาคิยา) จึงต้องชัดเจนแจ่มแจ้ง

"ผู้ได้รับส่วนบุญ"นี้ คือ ผู้ต้องมีมิตรดีสหายดีสังคมสิ่งแวดล้อมดี (กัลยาณมิตโต กัลยาณสหาโย กัลยาณสัมปวังโก) แล้วจะได้รับ"ส่วนบุญ"จากทั้งคนผู้เป็นครูบาอาจารย์ ทั้งมิตรสหายญาติโยมนั่นเองร่วมเป็นผู้ต่างก็พึ่งอาศัยกัน เป็นผู้ร่วมกันทำให้เราได้"ส่วนบุญ" เราเป็น"เปรต"แท้ ผู้ต้องได้"ส่วนบุญ" เรียกเต็ม ๆว่า "ปรทัตตูปชีวีเปรต" คือผู้ต้องอาศัยคนอื่น ส่วนอื่น สิ่งอื่น ๆต่าง ๆร่วมเป็นปัจจัย

แจ่มแจ้งกระจะกระจ่างไหม? ถ้ายัง..ก็อ่านต่อ

(๒๐) "เปรต"ที่ชื่อว่า ปรทัตตูปชีวี คือ ใครกันแน่?

พระเสขบุคคล ก็คือ "ปรทัตตูปชีวีเปรต" ได้แก่ ผู้ต้องอาศัยผู้อื่นยังชีวิตให้เจริญที่แท้จริง(อาริยะ)อยู่เสมอ หรือให้"หลุดพ้นจากความเป็นเปรต"นั่นเอง

อย่าลืมนะว่า "บุญ"นี้เป็น"กรรมนิยาม"ที่ตนเองต้อง "ทำ"(กิริยากรรม)ของตนเอง จึงเป็น"กัมมัสสกะ" เป็นของตนเอง ใครจะทำให้เราไม่ได้ เรา"ทำ"ก็ผลของเรา(สุกต ทุกกฏานัง กัมมานัง ผลัง วิปาโก)

เราต้องทำเองจนกว่าจะหมด"บาป" จึงจะไม่ต้อง "ทำบุญ" และไม่ต้องใช้"บุญ"กันอีก ก็ถึงขั้นเป็น"อรหันต์" ซึ่งเป็นผู้ไม่ต้อง"มีบุญ"อีกแล้ว เป็นผู้"บุญหมดหน้าที่แล้ว"

พระอรหันต์จึงเป็น"คนผู้สิ้นบุญสิ้นบาป" เห็นไหม?

พระอรหันต์เป็นผู้"ไม่ทำบาปทั้งปวง"จริง(สัพพปาปัสสะ อกรณัง)ฉะนี้ เพราะพระอรหันต์เป็นผู้"หมดสิ้นบาปแล้ว"

ถ้ายังมี"กรรม"ที่ทำในปัจจุบันใด จึงถึงจึงพร้อมแต่ "กุศล"ทุกปัจจุบันนั้น ทั้งสิ้น

ดังนั้น ในพระโอวาทปาฏิโมกข์ ที่ว่า"กุสลัสสูปสัมปทา" ทำความเข้าใจให้ละเอียดสุขุมดี ๆแล้วจะไม่งง ไม่สงสัยเลย

ขอย้ำ..ผู้จะมี"ส่วนแห่งบุญ"(ปุญญภาค,ปุญญภาคิยา) หรือผู้ที่ยังเหลือส่วนบุญ"อยู่นั้นคือ "เสขบุคคล"(ผู้ยังไม่สิ้นบาปถึงขั้นจบ จนเป็นอรหันต์เท่านั้น) ที่ต้อง"ทำบุญ" เพราะยังเหลือ "บาป"อยู่ จึงจะต้อง"ทำบุญ"อยู่ ต้องมี"บุญ"ไว้ทำ

พระเสขบุคคล(ผู้ที่เป็นอาริยบุคคล แต่ยังไม่เป็นอรหันต์)

"ส่วนที่ยังต้องทำบุญ"ยังมีอีก ยังไม่หมดบาป-บุญ เพียงแต่ว่า ตนได้"ทำบุญ"เป็นผล มีสัมมาผล ได้"ส่วนแห่งบุญ" (ปุญญภาคิยา)บ้างแล้ว แต่ก็ยังต้องทำ"บุญ"อยู่อีก ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๖ ผู้สนใจอ่านดูดี ๆจากพระไตรปิฎกเถิด

(๒๑) "เปรต"แท้ๆคือ จิตปัจจุบันในผู้"เสขบุคคล"

นอกจากปัจจุบัน ไม่ใช่"สัจจะ" จึงปฏิบัติไม่ได้

"เปรต"แท้นั้นได้แก่"จิตใจ"ของคนเป็น ๆในปัจจุบันนี้แหละ จึงจะเป็น"เอหิปัสสิโก"จริง เป็น"ธรรม"ที่เชิญใคร ๆ มารู้มาดู"ความเป็นเปรต"คือเราได้แท้ ว่านี่ไง.."เสขบุคคล"

มิใช่ว่า "เปรต"อยู่ใน"ภพภายในจิต"ของตนเอง ตนเองรู้อยู่คนเดียว หรือไม่ก็ล่องลอยอยู่ในอวกาศไหนก็ไม่มีใครรู้

ถ้าอย่างนั้น ก็ไม่ชื่อว่า "เอหิปัสสิโก"แน่นอน

แม้จะเป็น"ปัจจุบัน"แท้ ๆ ก็ยังมีเงื่อนไขอีกว่า ต้องมี"สัมผัส ๖ ภายนอก"ด้วย และสัมมาทิฏฐิอื่นอีกมากมาย

นั่นคือ พระเสขบุคคล นี่เอง ที่เป็นเปรตผู้ยัง"ต้องการส่วนบุญ" นี้คือ"ปรทัตตูปชีวี"แท้ ๆ ที่ยัง"อยากได้ส่วนบุญ"

ซึ่งก็ต้องอาศัยได้จากผู้อื่น สิ่งอื่นที่เป็นปัจจัยแวดล้อม

..ชัดเจนมั้ย?

พระเสขบุคคล จึงยังมีส่วนที่ยังเป็น"เปรต"อยู่นั่นเอง

จึงต้องเป็นผู้ทำจิตที่ยังเป็นเปรต คือ"ส่วนบาป"นั้น ๆ ให้"หมดสิ้นบาป"ที่เหลืออยู่ต่ออีก จนกระทั่งสิ้นหมดเกลี้ยง

โดยอาศัยผู้อื่นสิ่งอื่น อันมีองค์ประกอบทำความเจริญก้าวหน้าไปอีก คือ ต้องมีผู้อื่นมีสิ่งอื่นเอื้อให้ เป็นองค์ประกอบอาศัยปฏิบัติชำระกิเลสให้หมดสิ้นเกลี้ยง นั่นคือ ชีวิตินทรีย์ของ“บาป”ยังเหลืออยู่ จึงยังต้องทำ“บุญ” อาศัยผู้อื่นสิ่งอื่นเป็นองค์ประกอบช่วยให้เราชำระกิเลสได้

เห็น“ปรทัตตูปชีวีเปรต”กันชัดเจนขึ้นหรือยัง?

เห็น“เปรต”ที่ปฏิบัติได้ กันอย่างชัดแจ้งขึ้น..ใช่มั้ย?

การอาศัยผู้อื่นอาหารอื่นเพื่อ“ชำระบาปออกจากจิตสันดานให้สะอาดหมดจด”(สันตานัง ปุนาติ วิโสเธติ)ที่สัมผัสได้

หมายความว่า “ส่วนแห่งบุญ”(ปุญญภาคิยา)ส่วนหนึ่งพระเสขบุคคลทำได้แล้ว ตามนัยะที่พระพุทธเจ้าตรัสใน “มหาจัตตารีสกสูตร” มีเหลือในตัวพระเสขบุคคลนั้น คือ ความเป็น“ส่วนแห่งบาป”หรือ“ส่วนบาป”ที่เหลืออยู่ในผู้นั้น

“ส่วนบาป”ที่เหลือนี้คือ ความเป็น“เปรต”ที่จะต้องได้รับการ“ทำบุญ”ให้“หมดสิ้นบาปที่เหลือ”

เพราะ“เปรต”คือ ผู้ยังมีบาป หรือผู้ยังเหลือส่วนบาป

“ทำบุญ”ก็คือ ทำการชำระหรือกำจัด“ส่วนบาป”(ความเป็นเปรต)นั้น ๆ “ฆ่า”กิเลสนั้น ๆให้หมดสิ้นไป

ผู้ศึกษาโปรดอ่านจากพระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ตั้งแต่ข้อ ๒๕๒-๒๘๑ โดยเฉพาะข้อ ๒๕๖-๒๕๗ จึงจะเข้าใจความเป็น“ส่วนแห่งบุญหรือส่วนบุญ”(ปุญญภาค,ปุญญภาคิยา)ได้

(๒๒) เรียนรู้ในความเป็น“เปรต”หรืออื่นๆให้สัมมาทิฏฐิ

ส่วน“เปรต”ที่คนพากันเข้าใจผิดว่า เปรตคือ วิญญาณ

ล่องลอย ที่คอยรอรับ"ส่วนบุญ"จากใคร ๆ หรือวิญญาณจะอยู่ที่ไหน ตนก็ไม่รู้(อชานโต) ไม่เห็น(อปัสสโต) ใคร ๆก็ไม่รู้-ไม่เห็นหรอก ถ้าไม่ศึกษาให้สัมมาทิฏฐิ

"วิญญาณ"ที่ล่องลอยอยู่ไหนก็ไม่รู้ จับตัวมันก็ไม่ได้ แล้วเราจะประหารมันได้ยังไงเล่า..?

สำหรับผู้ศึกษาสัมมาทิฏฐิจริงจึงรู้(ชานโต)จึงเห็น(ปัสสโต) ว่า มันเป็นความแส่หา เป็น"อาการ"ดิ้นรนของตัณหาจริง ๆ

อย่าไปตามหา"วิญญาณ"ในที่ใด ๆเลย โดยเฉพาะในอดีตหรืออนาคตใดที่ไหน ..เปล่าทั้งเพ ดังที่พระพุทธเจ้าตรัสใน"พรหมชาลสูตร"(พระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๔๔๐-๔๔๔)

หรือแม้จะอยู่ใน"ปัจจุบัน"ที่อยู่ในภพภายในใจของเราแท้ ๆ ยังต้องศึกษาให้ครบตื้น-ลึก-คม-ชัด-แม่น-ตรง เปรี้ยง ๆ

และตามที่พระพุทธเจ้าทรงบริภาษภิกษุสาติว่า เป็นโมฆบุรุษ เป็นมิจฉาทิฏฐิ เพราะไปหลงผิดกันในเรื่อง"วิญญาณ"ที่ล่องลอย ซึ่งอยู่ที่ไหนก็ไม่รู้ หากไม่มี"ผัสสะ"ภายนอกเป็นปรากฏการณ์ใน"ปัจจุบัน" จะไม่มีโอกาสได้รู้จักรู้แจ้งรู้จริงกันได้เลย(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๒ ข้อ ๔๔๐-๔๔๔)

ขอยืนยันว่า การปฏิบัติต้องมี"สัมผัสเป็นปัจจัย" และต้องเป็น"สัมผัสภายนอกในปัจจุบันนี้"ด้วย

"หลับตา"ปิดทวารปฏิบัติเข้าไปอยู่ในภพ จึงโมฆะ

"เปรต"คือ จิตวิญญาณที่มันยังไม่เจริญของเราเอง อย่าไปยุ่งกับวิญญาณของคนอื่นเลย มันไม่เกิดประโยชน์อะไร วิญญาณใครก็อยู่ในใจเขา และเราก็ไม่สามารถ"มี

กรรม”หรือ“ทำกรรม”ที่จะส่ง“ผลของกรรม”ไปให้ใครได้

เพราะ“กรรม”เป็นของของตน(กัมมัสกตา) “กรรมเป็นของเราที่เราทำเป็นผลของเรา(สุกตทุกกฏานัง กัมมานัง ผลัง วิปาโก) เราต้องเป็นทายาทของกรรมของตน(กัมมทายาท) กรรมพาเราเกิดเราเป็นของตัวเอง ส่งให้ใครหรือแบ่งให้ใครไม่ได้ แม้ใครจะมารับส่วนแบ่งหรือมารับมรดกก็ไม่ได้ (กัมมัสโกมหิ, กัมมทายาโท,กัมมโยนิ,กัมมปฏิสรโณ)

คำสอนของพระพุทธเจ้ามีละเอียดลออ ครบบริบูรณ์ถ้วนสิ้นอยู่แล้ว เรียนดี ๆ ตรวจตราให้ครบ ๆกันดูละเอียด ๆ

(๒๓) ชาวพุทธเสื่อม แม้แต่คำว่า“กาย” ก็ไม่รู้จริงแท้

แต่เหตุเพราะชาวพุทธทั้งหลายได้เสื่อมจากคำสอนทั้งหลายของพระพุทธเจ้าไปมากยิ่งจริง ๆ แม้แต่คำความสำคัญ ๆในคำสอนต่าง ๆบางคำ เช่น ที่อาตมาหยิบมาชี้แจงกันอยู่ ในช่วงนี้ เป็นต้น

อาทิ คำว่า“บุญ” หรือ“กาย” หรือ“มนสิการ” หรือ “สมาธิ” ที่มันยังไม่ใช่“สัมมาสมาธิ” ยังไม่เป็นสัมมาทิฏฐิ เป็นต้น ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสรู้ และอาตมาหยิบมายืนยัน และสาธยายตามความเป็นจริง โดยนำหลักฐานต่าง ๆ หลักเกณฑ์ต่าง ๆ คำตรัสต่าง ๆ ตลอดจนจากตำนานของพระพุทธเจ้าทั้งหลาย มาอ้างอิงยืนยันอยู่ทุกวันนี้ ซึ่งผู้จะเข้าใจ“การทำใจในใจ”(มนสิการ)ว่า ได้ออกนอกคำสอนที่พระพุทธเจ้าทรงสอนไว้ คือ ทำใจในใจ(มนสิกโร

ติ)ผิด จน"มิจฉาปฏิบัติ"ไปแล้ว ก็ยากแสนยากเหลือเกินที่คนจะเข้าใจได้ เพราะชาวพุทธทุกวันนี้ได้ยึดมั่นถือมั่นใน "ทิฏฐุปาทาน"ก็ดี "สีลัพพตุปาทาน"ก็ดี "อัตตวาทุปาทาน" ก็ดี มันยังแน่นเหนียว แข็งแรง กันอยู่เหลือเกิน

"ยึดความเห็นของตน"ก็ยังยึดแน่น "ศีลพรตที่ตนทำอยู่"ก็ยังยึดแน่นทำอยู่ "ความเป็นอัตตาที่มีแค่วาทะ"ก็ยังยึดได้แต่วาทะของตนอยู่ มันยังไม่เปลี่ยนแปลงคลี่คลายเลย

เรื่องที่น่าจะเข้าใจกันได้ง่าย ๆ ที่อาตมาสาธยายมาแล้ว ๆเล่า ๆ นานตั้ง ๓๐-๔๐ ปีมาแล้ว ก็ยังเข้าใจกันยาก

อาตมาก็อาจจะยังไม่เก่งในการอธิบาย คุณผู้ศึกษาพยายามศึกษา ก็พยายามฉลาดให้มากช่วยอาตมาด้วยเถิด

(๒๔) แม้แต่เรื่อง"ทาน" ก็ยัง"ทำใจในใจ"มี"กิเลส"กันอยู่

เช่น เรื่อง"ทาน"ที่สอนกันว่า"ทาน"นั้นก็สอนให้"ทำใจในใจ"ตน(มนสิกโรติ)เป็น"วิมาน" อาตมาก็ท้วง ก็ได้สาธยายมาซ้ำซากว่า มันผิด นั่นมันยังสร้างอัตตานะ สร้างภพสร้างชาติอยู่ แต่ก็ยังสอนกัน-ก็ยังเห็นทำกัน-ยึดกันอยู่อย่างเดิม

ยัง"ทำใจในใจ"(มนสิกโรติ)กันอยู่อย่างเดิม คือ ทำกิเลสใส่ใจตนเองอยู่ หรือทำใจตนให้เป็นกิเลสโลภโตขึ้น ๆ ๆ ๆอยู่

จึงยัง"นัตถิ ทินนัง" ทานที่ให้แล้วยังไม่มีผล(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๕) เพราะยังไม่"สัมมาทิฏฐิ"ในการ"ทำใจในใจ"นั่นเอง

แทนที่จะสอนให้"ทำใจในใจ"กิเลสลดละได้ ก็ยังสอนการทำใจในใจให้เป็น"มโนมยอัตตา" สร้าง"อัตตา"เสริม"กิเลส"

เพิ่มใส่ใจตนเข้าไปอีกอยู่นั่นแหละ เปลี่ยนแปลงกันเสียที่ไหน

เพราะอ่านกิเลสด้วย“อาการ-ลิงคะ-นิมิต-อุเทศ”ไม่ออก อ่าน“นามกาย”และ“รูปกาย”ของตนไม่เป็น อ่านไม่ได้ อ่านไม่ถูกต้อง(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๐ ข้อ ๖๐)

จึงอ่านความเป็น“กาย”ไม่ออก อ่านความเป็น“รูป” เป็น“นาม”ไม่ถูกต้อง

ทั้ง“รูป”ทั้ง“นาม” อ่านกันไม่ออก อ่านไม่ถูกต้อง“กาย”

แล้วจะอ่าน“ตัวตนของกิเลส”ถูกต้องได้ยังไง?

ดังนั้น จะ“กำจัดกิเลส” ก็กำจัดได้แค่“ฝัน”ลม ๆแล้ง ๆ

(๒๕) ชาวพุทธเสื่อม แม้แต่คำว่า“บุญ” ก็ไม่รู้จริงแท้

“สังโยชน์”ข้อแรก“สักกาย” คือ “กาย”ของตน ก็อ่านไม่ออกแล้ว จับ“อาการ-ลิงคะ-นิมิต”ของมันไม่เป็น

เพราะมิจฉาทิฏฐิในคำว่า“กาย” ที่ผิดจากความจริงแท้ไปไกลลิบ เป็นความผิดพลาดที่สำคัญ ประเด็นที่ ๑

โลกุตรธรรม ข้อที่ ๑ “กายในกาย”ในสติปัฏฐาน ๔ ก็โมฆะตั้งแต่ข้อต้น

ประเด็นที่ ๒ ที่ยิ่งสำคัญมากยิ่งกว่าประเด็นที่ ๑

คือ ความหมายแท้จริงของ“บุญ”นั้น ไม่ใช่สิ่งที่คนจะได้ จะมี จะเป็น ขึ้นมาอาศัยเลย

ความหมายของ“บุญ”ในทุกวันนี้ ชาวพุทธเข้าใจกันเป็น“ภพ” เป็น“ชาติ” เป็นวิมาน“ลอยลมอยู่ในอนาคต”ฝัน ๆ

“บุญ”เป็น“วิมาน” เป็น“มโนมยอัตตา” เป็น“กุศล” เป็น

เครื่องอาศัย อันหมายไปคนละเรื่องกับ“สัจจะ”

เป็น“วิมาน” ก็คือ แดนที่อยู่ห่างไกล เป็นภพ เป็นสถานที่ ที่อยู่ไกลแสนไกล ไกลจนไม่รู้ว่าเมื่อใดจะไปถึง

วิมานเป็น“ความหวังลม ๆแล้ง ๆ”แท้ ๆ ที่มักจะสร้างอย่างเพ้อฝันใส่จิตใจว่า เป็นความดีความงามที่ตนได้ทำแล้วจะส่งผลให้ตนพบกับความสุขสมใจร่ำรวยที่จะเกิดในโอกาสข้างหน้า ข้างหน้า ๆ ๆ ๆ และข้างหน้า

ซึ่งหมายความว่า เป็นภพเป็นชาติที่ชื่อว่าสวรรค์วิมานแมน อันไกลแสน สุดแสนไกล

หรือหมายความชัด ๆก็คือ ไปเข้าใจว่า“บุญ” หมายถึงภพชาติที่จะได้กันในชีวิตต่อไปภายภาคหน้า ซึ่งเป็นคุณงามความดี หรือ“บุญ”ได้แก่ ความสุขความเจริญที่จะได้ในชีวิตดำเนินไปถึงในกาลเวลาข้างหน้า เมื่อไหร่..ไม่รู้ล่ะ อยู่ในวันเวลาข้างหน้า ๆโน่นแหละ กาลข้างหน้า ชีวิตข้างหน้าแล้วกัน

แต่“สิ่งที่เผชิญอยู่ในปัจจุบันนี้”ต่างหากที่ก่อนอนาคตนะ!

“ความหวังในกาลข้างหน้า” ที่หวังว่า จะเป็นความสุขความสบายที่จะได้ในชีวิตดำเนินไปถึงในกาลเวลาข้างหน้าซึ่งภาษาที่เรียก “ความหวังในกาลข้างหน้า”นี้ก็คือ “วิมาน”

“วิมาน” มีจริงหรือ? เที่ยงหรือ? แท้แน่นอนหรือ?

เพราะคนไม่ตระหนักถึง“การศึกษา”ที่ว่านี้เลย

คนจึงหลงเชื่อ“วิมาน”ที่คนเจ้าเล่ห์ผู้เก่ง คนผู้เป็นเจ้ากลอุบายที่ฉลาดสามารถสร้างขึ้นหลอกคนได้เก่งกาจ

แล้วก็หลอกให้หลงอย่างสำคัญว่า ถ้า“ทำทาน”มาก ๆ

จะมี“วิมาน”ที่เลิศลอยยิ่งใหญ่วิเศษมาก ๆ(ดินแดนที่อยู่ในอนาคต อันไกลแสนไกล เมื่อไหร่จะไปถึงก็ไม่รู้,มีจริงหรือไม่ ก็ไม่มีใครรู้แท้เลย) “วิมาน”จึงเป็นเครื่องล่อหลอกให้คนมา“ทำทาน”ที่มีฤทธิ์ยิ่ง

(๒๖) ได้เกิดมาเป็น“คน”กับเขาทั้งที ฤาโมฆะ เสียชาติเกิด

และเหลี่ยมคูที่มักจะทำกันก็คือ ต้องให้คนทั้งหลายมา“ทำทาน”กับตนเองนี่แหละ จึงจะดีที่สุด เห็น“ตน”กันมั้ย!

นักสร้าง“วิมาน”หลอกคนที่เก่งกาจ จึงร่ำรวย ยิ่งใหญ่

ซึ่งคนทั้งหลายที่ถูกหลอกให้หลง“วิมาน”นี้ ก็ยังมี และยังมากอยู่ในสังคมโลกทุกวันนี้ โดยเฉพาะ“มี”ในเมืองไทย

“ภาพลม ๆแล้ง ๆสุดเพ้อสุดฝัน”นี้แหละ ที่เรียกกันว่า“วิมาน”นี่เอง แม้ทุกวันนี้คน“รู้และฉลาด”กันมากยิ่งแล้ว ยังรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“วิมาน”กันถ่องแท้ไม่ได้ง่าย ๆเลย

“วิมาน”คือ ภพ-ชาติ ที่สัตว์ขั้นมี“จิตนิยาม”เท่านั้นจึงจะมีได้ โดยเฉพาะ“คน”นี่เองที่หลงติดหลงยึด และหลง“หวังหวาน”กับ“วิมาน”กันจนตกเป็นเหยื่อของคนผู้หาทางหลอกล่อให้มา“ทำทาน” มาบริจาคทรัพย์สิน เพื่อตนจะได้ทรัพย์สินกัน มากกว่ามาก

ที่แท้นั้น ความเป็น“วิมาน”เป็นแค่“รูป”หรือ“อรูป”ที่คนผู้ได้รับรู้แล้วหลงติดยึดก็ยึดว่า“อยากได้ อยากมี อยากเป็น”

แต่ที่แท้นั้น ภาวะ“อนาคต”ที่หลงเพ้อกันทั้งหลายนั้นไม่มีสิทธิ์จะได้ จะเป็น จะมีจริงกันเลย ตลอดกาลนานที่มันยังเป็น“วิมาน”อยู่ โดยไม่หันมาลงมือปฏิบัติกับ“สัมผัส ๖”

ผู้งมงายกับ“วิมาน”นั้น คือ ผู้โมฆะ ผู้เสียเวลา เสียทุนรอน เสียแรงงานทางกายทางจิตสูญเปล่า(โมฆะ) ทั้งสิ้น

เพราะ“วิมาน”ก็ดี “อนาคต”ก็ดี “อัตตวาทุปาทาน”ก็ดี

ผู้ไม่รู้“วิมาน”ทั้งหลายนั้นเป็นภาวะของ“อัตตา”อยู่ทั้งนั้น ได้แก่ “โอฬาริกอัตตา-มโนมยอัตตา-อรูปอัตตา”เท่านี้ เป็นอื่นไปอีกไม่มี นอกจากความเป็น“อัตตา”นี้ ไม่มีเลย

(๒๗) “อัตตา”เป็นภาวะที่ผู้อวิชชา มีอยู่จริง แต่หลงตรรกะ

ดังนั้น ผู้ไม่รู้ทันความเป็น“วิมาน”จึงคือ ผู้งมงายอยู่กับ“อัตตา”(ตัวตน) ทั้ง ๓ นี้ของตนแท้ ๆ อันเป็นแค่“ตรรกะ”

ผู้หลงตรรกะ คือ คนหลงแต่ภาษาพยัญชนะ หลงเหตุผลของความหมาย หลงปรัชญาอยู่เท่านั้น จึงเป็นผู้หมดสิทธิ์จะได้สัมผัสความเป็น“อัตตา”ที่ตนเองมีอยู่จริงในจิตตน

ผู้กล้าที่จะเชื่ออาตมา ก็จะจบ จะรู้แจ้ง จะเข้าใจ จะฟังอาตมารู้ดีต่อไปได้เรื่อย ๆ จนกว่าตนเองจะรู้“จบ”เองได้

ผู้ยกเอาแต่เรื่อง“วิมาน”มาพร่ำสอนเป็นสำคัญ เล่าแต่เรื่องอยู่ใน“วิมาน” อยู่ใน“ภพ”ในแดนที่เพ้อฝัน จึงคือ จอมหลอกลวง คือ จอมสร้าง“อัตตา”หลอกลวงโลก มอมเมาคนทั้งหลาย ให้หลงเพ้ออยู่กับ“อัตตา” ที่เป็น“ภพ” เป็น“ชาติ” เป็น“ตัวตน”(อัตตา)ที่ไม่มีจริง เป็นจริงเลยในความเป็นจริง

ผู้ที่มี“อัตตา” หรือผู้ที่“ได้อัตตา”(อัตตปฏิลาโภ) ซึ่งมี“อัตตา ๓”(พระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๓๐๒) ตามคำตรัสรู้แท้ ๆ

“โอฬาริกอัตตา” คือ “อัตตา”ที่เกิดใน“กามภพ”ปัจจุบันที่ต่ำลงไปได้ถึงขั้น“อบายภูมิ” ก็จะต้องเรียนรู้โดยมี“ผัสสะ”

ภายนอก เป็นเบื้องต้นกันจริงๆ ไม่ใช่อยู่ใน“วิมาน”..นะ!

ส่วน“มโนมยอัตตา กับอรูปอัตตา”นั้น คือ“อัตตา”ที่เกิดใน“รูปภพ-อรูปภพ” เป็นเบื้องกลางและเบื้องปลาย ซึ่งเป็นการกำหนดเรียนรู้กันต่อไป “อัตตา”นี้อยู่ในชั้นสูงขึ้นอีก

หากไม่มี“ผัสสะเป็นปัจจัย” ก็มีแต่ตรรกะ มีแต่ปรัชญา เป็นแค่ลัทธิ เป็นแค่ทิฏฐิ

(๒๘) “อัตตวาทุปาทาน” ต่างกันอยู่ ๒ ประเภท

ต้องมี“ผัสสะเป็นปัจจัย”ซึ่งมีสัมผัสภายนอกอยู่ แล้วเราก็รู้จักรู้แจ้งรู้จริงในภายในจิตตน และกำจัดกิเลสภายนอกให้หมดก่อน หมดกิเลสภายนอกแล้วก็ยังมีสัมผัสภายนอกอยู่ได้ตามปกติ เหลือแต่กิเลสภายในที่เราจะอ่านของตนรู้เอง เมื่อมีสัมผัสภายนอกอยู่นั้นแหละ แล้วจึงกำจัดกิเลสภายในต่อไป การปฏิบัติธรรมพุทธจึงไม่ได้ขาด“ผัสสะ”เลย

และมี“ภายนอก”เสมอด้วย

พระพุทธเจ้าจึงตรัสว่า ผู้ที่มี“อุปาทาน”แค่เพียง“อัตตวาทุปาทาน” คือ ได้แค่“วาทะ”เท่านั้น มีอยู่ ๒ ประเภท

ทั้งในหมู่ศาสนา“เทวนิยม”แท้ และชาวพุทธทั้งหลายที่ยัง“มิจฉาทิฏฐิ”อยู่จริง ต่างก็ไม่ได้สัมผัส“เทวะ”จริงเลยทั้งคู่ มีเทวะมีพระเจ้าลอยลมอยู่ ยังไม่เข้าหา“จิตในจิต”ตน

เพียงแต่ฝ่าย“เทวนิยม”แท้ จะสนิทนิ่งยึดแน่นมากๆ ว่า “เทวะหรือพระเจ้า”มีจริงใน“วิมาน”แน่ๆ ไปตลอดกาล

แต่ตนเองไม่เคยได้“สัมผัสสภาวะ”แท้ ที่เป็น“สมมุติธรรม”เลยสักครั้งครา มีแต่“เทวะ-พระเจ้า”ที่อยู่ใน“วิมาน”

ส่วนชาวพุทธไม่ได้ยึดถืออย่างนั้น ไม่ได้ปักมั่นหลงสนิทใน"ภาวะเปล่าดาย"ปานฉะนั้น แต่เป็นผู้เรียนมาผิด ได้แต่"ปรัชญา" ได้แต่ตรรกะ ได้แต่"รู้สึกรู้ซึ้งยิ่ง ๆ"อยู่เท่านั้น นั่นแหละคือผู้ได้แต่"วาทะ" เป็นผู้มี"อุปาทาน"อันมีแค่ "วาทะ"เท่านั้นเป็น"อัตตา" นี้คือ "อัตตวาทุปาทาน" ๒ ชนิด

ดังนั้น ชาวพุทธที่ยังพอมีใจที่จะศึกษาต่อ ก็จะเพียรศึกษาตามคำสอนของพระพุทธเจ้าต่อ ก็จะได้"สัมผัสเทวะหรือพระเจ้าจริง" อันเป็น"วิญญาณ"แท้ ๆได้ในที่สุด ซึ่งเป็น"วิญญาณ"สัจธรรมที่ยัง"ทรงสภาพ"อยู่ใน"จิตนิยาม"

"อัตตาวาทุปาทาน"หมายความว่า ผู้ยึดได้แค่"คำพูด" ยึดจินตนาการ ยึดปรัชญาเท่านั้นเป็น"อัตตา" ไม่ได้อะไรอื่นเลย ได้แค่"วิมาน"เท่านั้นจริง ๆที่มีความเป็น"อัตตา" ไม่มีอะไรอื่นเลยนอกจาก"ลม ๆแล้ง ๆ"เท่านั้นที่เป็น"อัตตา"

เปล่าดายแท้ โมฆะสมบูรณ์แบบ

คนผู้เกิดมาที่ยังจมอยู่กับ"วิมาน" หรือยังติดยึดอยู่กับ"อัตตา" ยังงมงายอยู่กับ"ปรัชญา-ทฤษฎี" จึงเป็นคน"โมฆะ" ได้เกิดมาเป็น"คน"กับเขาทั้งที เสียชาติเกิดแท้ ๆ

(๒๙) คนโมฆะแท้คือชีวิตมีแต่ทำมาหากิน ไม่ศึกษาธรรมะ

คนที่เอาแต่ทำมาหากิน แล้วอ้างว่า ไม่มีเวลาศึกษา ไม่มีเวลาปฏิบัติ ต้องทำมาหากิน ก็เลยไม่ยอมหันมาศึกษา "ธรรม"เลย โดยเฉพาะธรรมะแบบพุทธให้สัมมาทิฏฐิ

คนที่จมอยู่กับชีวิตอย่างนี้ มีชีวิต"ผิด"มหามหันต์ที่สุด

ส่วนคนที่ศึกษาก็ดีขึ้นล่ะ แต่ชาตินี้ก็โมฆะเช่นกัน

เพราะ“การศึกษา”ไม่สัมมาทิฏฐิ ตามคำสอนของผู้รู้แท้

เมื่อศึกษาผิด ชีวิตของคนผู้ไม่บรรลุธรรมจึงงมงาย เสียชาติเกิด เพราะทั้งไม่มีการศึกษา ทั้งศึกษาแต่มิจฉาทิฏฐิ

การศึกษาที่ว่านี้คือ การศึกษาธรรมะ พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดว่า ชีวิตเกิดมาแล้วถ้าไม่มีการศึกษาธรรมะ ชีวิตเกิดมาก็คือ“คนโมฆะ” คือคนที่ได้เกิดมาแล้วชีวิตสูญเปล่า เกิดมาตายทิ้งไปอย่างสูญเปล่า ไม่ได้สิ่งที่มนุษย์ควรได้ติดตัวไปเลย ในฐานะที่ได้เกิดมาเป็นมนุษย์กับเขายุคที่มีพุทธทั้งที

หากหันมาฟังธรรม มีปรโตโฆสะกันบ้าง มาค้นหาคำสอนของพระพุทธเจ้าดี ๆ จะรู้จริงว่า “การปฏิบัติธรรม”ที่ถูกต้องแท้จริงของพระพุทธเจ้านั้น ปฏิบัติได้เสมอทั้งที่กำลังทำงาน“อาชีพ”ทำมาหากินอยู่นี่แหละ ก็พัฒนา“กาย-วาจา-ใจ”ให้“พ้นมิจฉาอาชีวะ ๕” ลดละหน่ายคลายตั้งแต่ภายนอกไปจนถึงภายในลดละทุจริตอกุศลไปตั้งแต่ภายนอกจนถึงกิเลสไปพร้อมกันทันที(ทำให้เกิด“สัมมาอาชีวะ”ทั้งนอกและในจิต)

“วาจา”ก็สำรวมระวังลดละทุจริตอกุศลตั้งแต่ภายนอก “มิจฉาวาจา ๔”ก็สำรวมระวังทุจริต“วจีกรรม”พร้อมกันไปกับ“ทำใจในใจ”(มนสิกโรติ)ภายใน“วจีสังขาร”ไปด้วยทันทีตามใน“สังกัปปะ ๗”(พตปฎ. เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๖๓) ก็จะได้ยอด“วจีสังขาร”

ซึ่ง“การทำใจในใจ”(มนสิการ)ด้วยการจัดการตามหลัก “สังกัปปะ ๗”นี้ให้“โยนิโส”(ถ่องแท้,ลงไปถึงที่เกิด) แล้วจะเกิด “ปัญญา-ปัญญินทรีย์-ปัญญาพละ” เมื่อปฏิบัติแล้วมี“ธรรมวิจัยสัมโพชฌงค์-สัมมาทิฏฐิ-มัคคังคะ”(ข้อ ๒๕๘)ให้ศึกษา

ปฏิบัติเป็น“ของจริง”กำจัดกิเลสจริง ลดละจริง ดับจริง

โดยการถือ“ศีล”ตามกรอบขนาดที่เหมาะกับตน แล้วปฏิบัติ“สำรวมอินทรีย์ ๖-โภชเนมัตตัญญุตา-ชาคริยานุโยคะ”(วิธีที่ไม่ผิดของการปฏิบัติแบบพุทธ) ให้เกิด“ปหานปธาน” ให้ได้ จึงเป็น“ภาวนาปธาน”สำเร็จ แล้ว“อนุรักขนาปธาน”กันต่อไปให้บริบูรณ์

ปฏิบัติแบบพุทธมี“ของจริง-ภาวะจริง”สัมผัสกันจริง ๆ ครบทั้ง“นามรูป” ซึ่งเป็น“ธรรมะ ๒” คือ มีทั้ง“นาม”และทั้ง“รูป” ครบทั้ง“สมมุติสัจจะ”ทั้ง“ปรมัตถสัจจะ”

(๓๐) ชาวพุทธยุคนี้มิได้ศึกษา“ธรรม ๒”มีสัมผัสปัจจุบัน

เช่น ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๑๔ พระพุทธเจ้าตรัสว่า “ก็นามรูปเป็นไฉน เวทนา สัญญา เจตนา ผัสสะ มนสิการ รวมเป็น“นาม ๕” นี้เรียกว่านาม

มหาภูตรูป ๔ และรูปที่อาศัยมหาภูตรูป(อุปาทายรูป ๒๔) รวมเป็น“รูป ๒๘” นี้เรียกว่ารูป

นามและรูป ดังพรรณนามาฉะนี้ เรียกว่านามรูป ฯ”

ชาวพุทธทุกวันนี้ไม่ได้ศึกษาตามพระพุทธวจนะเลย

แม้ศึกษา“พระวจนะ”จำได้ ท่องดี สาธยายคล่อง อวดพระวจนะแจ้ว ๆ แต่ปฏิบัติ“ไม่ลงไปถึงสัมภวะ” ไม่เป็น“โยนิโสมนสิการ” คือ สัมผัส“จิตในจิต”กันจนไปถึงที่เกิด

ซึ่งจะต้องเริ่ม“โลกุตรธรรม”ข้อแรกคือ“กายในกาย” (พตปฎ. เล่ม ๓๑ ข้อ ๖๒๐) ศึกษาวิจัยธรรมตั้งแต่ความเป็น“กายของตน”(สักกาย)คือ“องค์รวมของรูปกับนาม” อันเป็น“ธรรมะ

๒”เสมอ แล้วทำให้เป็น“ธรรมะ ๑”(ธรรมเอก=เอกสโมสรณา ภวันติ)

ก็ชัดเจนว่า มีทั้ง“นาม”(นาม ๕) ทั้ง“รูป”(รูป ๒๘) ที่จะต้องศึกษาเล่าเรียนปฏิบัติกัน เพื่อบรรลุ“ความจริง”ให้รู้จักรู้แจ้งรู้จริงในความเป็น“รูป” เป็น“นาม”ทั้งหลาย

อันจะมี“นามกาย”(องค์ประชุมของ“ธรรมะ ๒”ขึ้นไป มีภาวะเป็นนาม) และ“รูปกาย”(องค์ประชุมของ“ธรรมะ ๒”ขึ้นไป มีภาวะเป็นรูป) “นาม”ท่านก็ทรงยืนยันว่า มีอยู่“๕ ลักษณะ-๕ สสัมภาระ -๕ อารัมมณะ -๕ สมมุติ”(ซึ่งสัมผัสรู้ได้ด้วย“มโน” อันเป็น“นาม ๕”คือ เวทนา-สัญญา-เจตนา- ผัสสะ-มนสิการ) ที่จะต้อง“สัมผัส” จึงจะได้“รู้จักรู้แจ้งรู้จริง”ใน“นามกาย”และใน“รูปกาย”นั้นจริง(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๐ ข้อ ๖๐)

อันมี“กาย”เป็น“ธรรมะ๒”ให้เราศึกษาเสมอในปัจจุบัน เราจึงเป็นผู้มี“ฐาน”ให้“กระทำใจในใจ” (มนสิกโรติ)ได้ครบถ้วน ได้ปฏิบัติ“สติปัฏฐาน ๔” ซึ่งเป็น“ฐาน” แท้ ๆของการปฏิบัติ “โลกุตรธรรม” ตามทิฏฐิที่พระพุทธเจ้าตรัสสอนไว้ตั้งแต่ข้อที่ ๑ “กายในกาย” เจริญไปสู่“เวทนาในเวทนา” ที่สุดแห่งที่สุดคือ “เวทนา ๑๐๘” -อดีต ๓๖ ก็สำเร็จบริบูรณ์ -อนาคต ๓๖ ก็สำเร็จบริบูรณ์ และทุกปัจจุบัน ๓๖ ก็สำเร็จบริบูรณ์

“เวทนา ๑๐๘”สัมบูรณ์ ทั้ง“ส่วนที่เป็นอดีตก็เที่ยงสนิท ยั่งยืน ตลอดกาล ไม่แปรเป็นอื่น ฯลฯ -ส่วนที่เป็นอนาคตก็เที่ยงสนิท ยั่งยืน ตลอดกาล ไม่แปรเป็นอื่น ฯลฯ

โดยเฉพาะ“ส่วน‘ปัจจุบัน’กิเลสเป็น ๐”อย่างเด็ดเดี่ยว เที่ยงแท้(นิจจัง)-ยั่งยืน(ธุวัง)-ตลอดกาล(สัสสตัง)-ไม่แปรเป็นอื่น

(อวิปริณามธัมมัง) ไม่มีอะไรหักล้างได้(อสังหิรัง) ไม่กลับกำเริบ (อสังกุปปัง) เป็นความสัมบูรณ์สุด"ทั้งส่วนอดีต-ทั้งส่วนอนาคต"

จึงอยู่กับ"ปัจจุบัน"ได้อย่าง"จบกิจ"เบ็ดเสร็จเด็ดขาด

นี้คือ การปฏิบัติที่มี"เวทนาเป็นปัจจัยในปัจจุบัน"

(๓๑) ความปรากฏ ที่มีจริง ที่เห็นกันจริงในชาวพุทธยุคนี้

แต่ชาวพุทธยุคนี้ มีการศึกษากันว่า ปฏิบัติที่"หลับตา" เข้าไปสะกดจิตของตน(hypnotize) จนกระทั่งได้ยึดเอาผลธรรมจากการปฏิบัติ"หลับตา"กันนี้แหละ ก็เป็นสากลอยู่ทั่วไปในโลกทุกวันนี้จริง ๆ(อันยังไม่ใช่ของพระพุทธเจ้า) มิใช่หรือ?

หรือจะปฏิเสธ? .."ความจริง"ที่ปรากฏอยู่เห็น ๆทั่วไป

ก็สอนกัน"หลับตา"ปฏิบัติ เชื่อกันอย่างนี้แพร่หลายดาษดื่นอยู่เต็มสังคมในโลก ก็เป็นจริง ทั้งนั้น ๆ

มีครูบาอาจารย์อธิบาย สาธยาย แบบ"ลืมตา"ตามหลักสูตรใน"มหาจัตตารีสกสูตร" ตาม"ปฏิจจสมุปบาท" ตาม"ธรรมะ ๒"กันอย่างที่อาตมาว่านี้เป็นต้น มีอย่างที่อาตมาได้อธิบายสาธยายอยู่นี้ กันสักเท่าไหร่ อยู่ที่ไหนบ้าง

ตามภูมิของอาตมา อาตมาก็มั่นใจใน"ทฤษฎี"หรือ"ทิฏฐิ"ว่า อย่างอาตมานี่แหละสัมมาทิฏฐิตรงพระพุทธเจ้าทรงค้นพบ แล้วนำมาตรัสสอนเรา

ใครเห็นตาม ก็หันมาเอาตาม ใครไม่เห็นตามก็เป็นธรรมดาที่จะไม่เอาตาม ไม่เห็นจะแปลกประหลาดตรงไหน

ก็ขนาดเห็นตามแล้ว แต่ไม่เอาตามก็ยังมีมากมาย!!!

ใครจะไปบังคับใครได้ ก็ปัญญา-ก็พอใจของแต่ละคน

ทั้ง ๆที่พระพุทธเจ้าตรัสรู้ของพระองค์เองนั้น มี“ทฤษฎี” หรือ“ทิฏฐิ”ของพระองค์เอง ไม่ใช่ปฏิบัติหลับตาเข้าไปสะกดจิต ที่เป็น hypnosis อยู่แท้ ๆ จึงได้ผลเป็น“สมาธิ”แบบนี้

ซึ่งของพระพุทธเจ้านั้นมี“ทฤษฎี”หรือ“ทิฏฐิ”ลืมตา มีสัมผัสเป็นปัจจัย และไม่สะกดจิต แต่ให้“สำรวมอินทรีย์ ๖” แล้วมี“ธรรมวิจัย”(ธรรมวิจัยสัมโพชฌงค์) ที่เป็น analysis ต่างหาก ที่จะได้ผลเป็น“สัมมาสมาธิ”อันเป็นอาริยะ(ปฏิบัติมรรค ๗ องค์ ; พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๓)

ชาวพุทธยุคนี้ ผู้ที่เพี้ยนไปจากคำสอนของพระพุทธศาสดาไกลลิบแล้ว ก็เป็นไปตามจริงของเขา หลงทางปฏิบัติกันจนสนิทใจในทางผิดว่าถูก ก็เป็นเรื่องของแต่ละคน

ก็เป็นธรรมดา “สัญญายะ นิจจานิ”(กำหนดว่าเที่ยงเอง)

แต่ละคนก็“กำหนดเอง เที่ยงเอง ยึดเอง”ทั้งนั้น

ใครจะไป“กำหนด”ให้ใครได้

(๓๒) ผู้ยัง“ดื้อดึง”ยึดหลับตาอยู่ ก็ต้องเป็นอยู่เช่นนั้น

เพราะชาวพุทธได้“มิจฉาทิฏฐิ”กันมานาน ถ่ายทอดผิดสืบทอดผิดกันมายาวนาน จน“มิจฉาทิฏฐิ”กลายเป็น“อัตตวาทุปาทาน” ดังที่ได้เป็นกันมีภาวะให้เห็นในปัจจุบันนี้นี่เอง

“ความรู้”พุทธธรรม จึงเต็มไปด้วย“อวิชชา-มิจฉาทิฏฐิ”

คนที่“รู้ผิด”ที่ว่านี้ก็คือ เข้าใจว่า“การปฏิบัติธรรม”ต้อง“เสียเวลา” ต้อง“หยุดการงาน ต้องไปอยู่กับการปฏิบัติ”เท่านั้น

ต้องไปนั่งจุมปุ๊กอยู่กับที่“หลับตา”ทำสมาธิ ทำฌาน

เป็นต้น นี่ไง!!! เห็น"มิจฉาทิฏฐิ"หรือ"อวิชชา"กันอยู่ชัด ๆ โต้ง ๆ โทนโท่ จับได้ไล่ทันกันอยู่หลัด ๆ ..มั้ยล่ะ?

จะเถียง จะแย้งไปอีกถึงไหน...หา!!!!

ที่ถูกต้อง แท้จริงของพระพุทธเจ้านั้น ปฏิบัติอยู่กับชีวิตทุกเวลา ทุกขณะที่มีลมหายใจเข้า-หายใจออก ก็มี"สติสัมปชัญญะ"(อานาปานสติ) มีธรรมวิจัยไปกับ"การทำงานอาชีพอยู่"ก็ปฏิบัติ"สติปัฏฐาน ๔ -สัมมัปปธาน ๔ โดยมีอิทธิบาท ๔" ให้ได้ไปตลอดเวลา

การปฏิบัติ"อานาปานสติ"ได้ผล ๑๖ ขั้นนั้น มี"กายสังขาร"อันมี"ภายนอก"ประกอบอยู่ด้วยเสมอ

เข้าใจ"กายสังขาร"กันให้ดี มันต้องมี"อายตนะ"ที่ต่อเชื่อมกับ"ภายนอก"อยู่นะ ต่างกับ"จิตสังขาร"ที่เป็น"ภายใน" และต่างกับ"วจีสังขาร"ซึ่งก็คือ"ภายใน" กำหนดกันดี ๆนะ

ไม่เช่นนั้น "ปัสสัมภยัง กายสังขารัง"(ทำความสงบระงับให้กับกายสังขาร)นั้น ผู้ปฏิบัติ"อานาปานสติ"ก็จะหลง"งมโข่ง" อยู่แต่"มุ่นกับจิตในจิตภายใน"ตามที่เห็นและเป็นจริงกันนั่นเอง ไม่ออกมาอยู่กับ"กายภายนอก"แน่นอน

ทำสัมมาทิฏฐิให้ตรง จึงจะเกิดผลเจริญ"อินทรีย์ ๕" (ศรัทธา-วิริยะ-สติ-สมาธิ-ปัญญา)ได้แท้ไปตามจริง เป็นลำดับ ๆ

กระทั่งถึงที่สุดแห่ง"ผล" เป็น"พละ ๕" ก็บริบูรณ์

ตามหลักธรรม"โพชฌงค์ ๗" บนทางปฏิบัติ"มรรค อันมีองค์ ๘" สัมบูรณ์ด้วย"โพธิปักขิยธรรม" ครบโลกุตระ ๓๗(พระไตรปิฎก เล่ม ๓๑ ข้อ ๖๒๐)

(๓๓) ผู้ยัง"เชื่อ"อยู่เช่นใด แน่นอนก็ต้องเป็นอยู่เช่นนั้น

หากยังขืน"เชื่อ"ว่า"กาย" คือ ร่างภายนอกล้วน ๆแต่เดียว "กาย"ไม่มี"ความเป็นจิต"เข้าไปด้วย และยังเข้าใจว่าปฏิบัติต้อง"หลับตา" ทำงานใด ๆ ไม่ได้เลย ถ้ายังยึดอยู่อย่างเดิม ก็จะปฏิบัติได้"มิจฉาผล"ตามที่หลงผิดกันอยู่อย่างเดิมนั้นแล เมื่อไม่"ปรโตโฆสะ" "โยนิโส มนสิการ"ก็ไม่สัมมาแน่

จึงซวยสุดแสนซวยซ้ำเข้าไปอีก เพราะมันก็ได้แต่กิเลสตัณหาอุปาทานเท่านั้นที่เป็นผลกอบโกยใส่วิบากของชีวิต ไปเต็มชีวิต ที่ปฏิบัติผิด ..คนเช่นนี้ เสียชาติเกิดจริง ๆ

แม้ได้เกิดมาเป็นคนแล้ว แถมได้พากเพียรอุตสาหะปฏิบัติตนให้เกิด"กุศล" โดยเฉพาะให้เกิด"บุญ"

แต่ความพากเพียรนั้นยัง"มิจฉาทิฏฐิ"อยู่ ยังไม่สัมมาทิฏฐิจริง ความเพียรนั้นจึงยิ่งกลายเป็นเสริมอกุศลหรือบาปทับทวียิ่งขึ้น ๆซับซ้อน(ปฏิภาคทวี) ด้วยความหลงผิดนั่นเอง

ตายไปจึงได้แต่ "นรก"ที่หลง"บุญ"ผิดเป็นบาป แต่แท้ ๆ ได้แค่"กิเลส"ฉะนี้แล

เลวร้ายยิ่งกว่า"โจรหัวโจก ทำร้ายกัน" ไปเสียอีกจริง ๆ

ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้อย่างสำคัญว่า คนทั้งหลายเกิดมาแล้วตายไป ส่วนมากตก"นรก" น้อยกว่าน้อยนักที่จะได้สวรรค์ โดยเฉพาะสวรรค์ที่เป็นโลกุตระ มิใช่แค่โลกียะ

คนที่จะได้สวรรค์โลกุตระนั้น เท่ากับเอานิ้วจิ้มลงไปในพื้นดิน แล้วมีดินติดขี้เล็บขึ้นมา เท่านี้เองที่ได้สวรรค์โลกุตระ นอกนั้นได้นรกเท่ากับแผ่นดินที่เหลือนั่นเองเป็น

สวรรค์โลกีย์

นี้คือ สัจจะที่เป็นจริง ที่คนไม่เคยฉุกคิดกันเลย

คนทั้งหลายเอ๋ย... ตระหนักกันตามที่ว่านี้บ้างไหม?

(๓๔) อัตตา(cell และ self)ที่เป็นพลังงานชีวะ คือ กายอรหันต์

ตั้งใจ"ศึกษา"กันให้ถ่องแท้ ใน"เนื้อหา-เนื้อแท้"ของ "ความจริง"กันให้ถึง"ความจริงขั้นปรมัตถสัจจะ"กันบ้างเถิด

ศาสนาพุทธนั้นเป็นศาสนาที่มี"ความรู้"เข้าขั้นปรมัตถธรรม มี"เนื้อหา-เนื้อแท้"เป็นศรีอาริยเมตไตรย์ และสามารถปฏิบัติให้ชีวิตเข้าถึงหรือบรรลุ"โลกุตรธรรม"ได้อย่างแท้จริง

ผู้รู้แจ้งรู้จริงใน"โลกุตระ"ต้องรู้"โลกียะ"ควบคู่เสมอ และต้องมี"สมมุติสัจจะ"กับมี"ปรมัตถสัจจะ"จึงสามารถรู้รอบถ้วน"ธรรมะ ๒"ในความเป็น"ธาตุ"ของ"จิตกับกาย"

โดย "กาย"จะคงความเป็น"ธรรมะ ๒"ต่อไป ๆ ๆ ๆ

ส่วน"จิต"จะเป็น"ธาตุรู้" หากภาวะใดหมดสิ้น"ธาตุรู้" ลงไปเด็ดขาด ก็เหลืออยู่เพียง"รูปรูป" ซึ่งก็แค่เป็น"อุตุนิยาม"

"อุตุนิยาม"เป็นธาตุที่มีแต่"รูป"หรือไม่มี"นาม"หรือ"ธาตุรู้"ร่วมด้วยเลย เป็น"มหาภูต ๔"แท้ จะรวมกันขึ้นเท่าใด มากมายแค่ไหน ก็เป็น"กาย"ไม่ได้ เป็นได้แต่"รูปธรรม"ท่าเดียว

ส่วน"พีชนิยาม"เป็น"ธรรมะ ๒" คือ สัญญากับสังขาร แต่ยังไม่พัฒนาตนขึ้นเป็น"๓ เส้า" จึงชื่อว่า"พีชนิยาม"

ส่วน"พีชนิยาม"ของ"จิต"อรหันต์นั้นรวมอยู่เป็นองค์ประกอบใน"จิตอรหันต์"อีกที เพราะ"จิตนิยาม"ของพระอรหันต์ท่านสามารถทำ"พลังงาน"ของตนให้เป็น"พีชนิยาม"

ได้สำเร็จแท้ พลังงานของตนเองที่เป็น“จิตนิยาม”จริง จึงมี“ธรรมะ ๒”อยู่ในตัว เป็นคุณวิเศษ(อุตตริมนุสสธรรม)สัมบูรณ์

คือมี“จิตนิยาม”เป็น“ธรรมะ”ที่ครบ“๓ เส้า” ได้แก่ “เวทนา-สัญญา-สังขาร” และสามารถมีขยายจาก“๓ เส้า” ต่อ ๆไปได้นับไม่ถ้วน เรียกพลังงานทั้งหมดนี้ว่า“วิญญาณ”

แต่ทั้งหมดมีคุณประโยชน์ตาม“พีชนิยาม”เพราะทำทั้งประโยชน์ตน ทั้งเจตนาประโยชน์ช่วยผู้อื่น ไม่เป็นภัยแก่ใคร

“วิญญาณ”จึงสามารถมีได้ทั้ง“๔ หน่วย-๕ หน่วย-๖ หน่วย รวมเป็น“๓ เส้า”ขึ้นมาอีก“๒ องค์”ก็เป็นตามจริง จนกระทั่งเป็น“๓ องค์รวม” ก็นับเป็นการลงตัวเคลื่อนหมุนรอบตนเองได้ และขยายเพิ่มหรือลดได้ ตามแต่เหตุปัจจัย

ถ้าช่วงใด จะมีแต่“วนหมุน”อยู่คงที่ ก็ไม่มี“ทศนิยม” ก็คง“ความวน”นั้น เรียกว่า“ศูนย์” นับเป็นหน่วยที่“๑๐”นั่นเอง

ฉะนี้แล ที่เรียก“ธรรมกาย”หรือ“พรหมกาย”ที่ถูกสัจจะเป็น“กายอรหันต์”ของผู้มี“วิชชา”ที่สัมมาทิฏฐิ แม้แต่พระพุทธเจ้าก็ตรัสว่า “ธรรมกาย”หรือ“พรหมกาย”นี้หมายถึง พระองค์เอง ปานนั้นทีเดียว

จึงไม่ใช่“ธรรมกาย”ของคน“อธรรม-ไร้สัจจะ”ที่มีแต่โกหกมากเล่ห์หลอกลวง เป็นอันขาด

และไม่ใช่“ธรรมกาย”ของคนผู้ฉลาดปราดเปรื่อง(เฉกา) แต่“อวิชชา”เพราะ“ไม่มีความรู้”แม้แค่คำว่า“กาย”ที่สัมมาทิฏฐิ

(๓๕) “ธรรมะ”ที่เป็น“จิตนิยาม”จึงมีผลจากกรรม

ปริมาณของ“เส้า”หรือ“หน่วย”ที่มีอยู่เท่าใด ๆ ก็เรียก

ว่า“ธรรมะ” ที่มีหน่วย หรือมีเส้า“ทรงอยู่”เท่านั้น ๆ

ถ้าแจกแยกย่อยเป็นหน่วย ๆหรือองค์ ๆก็เรียกว่า“เส้า” แต่ถ้าเป็นองค์รวมก็เรียกว่า“ธรรม”หรือ“ธรรมะ”

ดังนั้นคำว่า “ธรรมหรือธรรมะ”จึงหมายถึง องค์รวมของ“หน่วยหรือเส้า”ที่“ทรงขึ้น-มีขึ้น” ตั้งแต่“๑” เรียกว่า “เอกธรรมหรือธรรมะ ๑”(primary) “ทรงขึ้น ๑ หรือมีขึ้น ๑”

แล้วก็เป็น“ธรรมะ ๒”(seccondary) “ธรรมะ ๓”(tertiary) “ธรรมะ ๔”(quaternary) “ธรรมะ ๕”(quinary) “ธรรมะ ๖” (senary) “ธรรมะ ๗”(septenary) “ธรรมะ ๘”(octonary) “ธรรมะ ๙”(nonary) “ธรรมะ ๑๐”(denary) “ธรรม ๑๒” (duodenary) “ธรรมะ ๒๐”(vigenary) ฯลฯ

สำหรับคำว่า“กรรม” คือ การเคลื่อนไหวของ“หน่วย” หรือ“องค์”ทั้งหลาย มี“อาการ”เกิดขึ้นในคน ถ้ารวมตัวกันขึ้นก็เรียก การเคลื่อนไหวนั้น ๆที่สื่อให้คนรู้ว่า“วิญญัติ” เป็นการงานหรือการกระทำขึ้นมา ปรากฏให้สัมผัสภายนอก

ได้แก่ กายวิญญัติ กับ วจีวิญญัติ เมื่อเราสัมผัสเข้า ก็เกิดปฏิกิริยามีผล สุขบ้าง ทุกข์บ้าง หรือไม่สุขไม่ทุกข์ เป็นต้น

“จิตนิยาม” จึงมีกรรม มีผลกรรม จาก“ธรรมะ”ต่าง ๆ ด้วยประการฉะนี้

ส่วน“พีชนิยาม” ไม่มี“กรรม” ไม่มี“ผลกรรม”เหมือน “จิตนิยาม” “พีชนิยาม”ยังไม่มีพลังงานถึงขั้นที่เรียกว่า “เวทนา” เพราะมันมีพลังงาน“สัญญา”กับ“สังขาร”เท่านั้น

พลังงานขั้นสัตว์ ขั้นคน จึงจะมี“เวทนา” คือ อารมณ์

สุข อารมณ์ทุกข์ อารมณ์ไม่สุขไม่ทุกข์ เป็นต้น

"พีชนิยาม"แม้มันจะมี"สัญญาธาตุ" ที่เป็น"ธาตุ"กำหนดรู้อะไรต่ออะไรได้ แล้วเอามา"สังขาร"เป็นตนเอง(self)ได้

แต่ในความเป็นพลังงานของ"พีชนิยาม"ทั้งหลาย แม้มันจะมี"อาการ"ที่เป็น"อาการ"ของหน้าที่การทำงานของมัน ซึ่งมันต้อง"รู้"ว่า จะต้องเอาธาตุนั้น-ธาตุนี้มา"สังขาร"(การปรับแต่งตัวเองให้เป็นไปตามที่ตนเองรู้ว่าจะต้องทำให้เป็นเช่นนั้น,การจัดแจง) เข้าเป็น"ตัวตน"(self)ให้แก่ตัวมันเอง มันก็มี"สัญญา"(การกำหนดรู้)นั้น ๆของมัน แต่พลังงาน"นามธรรม"(abstract)นั้นยังไม่มีประสิทธิภาพถึงขั้นชื่อว่า"กรรม" ชื่อว่า"เวทนา"

(๓๖) "เวทนา"เป็น"กรรมฐาน"มี"อาการ"อย่างไรกัน แท้ๆ

พลังงานของพืช(พีชนิยาม)"ทำหน้าที่" ทำงานตามหน้าที่ แต่ประสิทธิภาพขอบเขตของ"ความรู้"ในพลังงาน"พีชนิยาม" ยังไม่ถึงขั้นที่เรียกได้ว่า"เวทนา"หรือ"วิญญาณ"

แล้วตัวตนของ พีชนิยาม หรือ"พืช"มี"ความรู้"ไหม?

มี.. "มีความรู้" แต่ประสิทธิภาพของ"ความรู้"แค่ขั้น "สัญญา"กับ"สังขาร"เท่านั้น ยังไม่ถึงขั้น"เวทนา"

ดังนั้น จึงไม่เรียกว่า"วิญญาณ"

ที่ไม่เรียกว่า "วิญญาณ" เพราะยังมี"อาการ"ไม่ครบ "๓ อาการ"(ไม่ครบ ๓ เส้า) นั่นคือ ไม่ครบ"อาการ"ที่ชื่อว่า "เวทนา-สัญญา-สังขาร" มันมีได้แค่"สัญญากับสังขาร" เท่านั้นเอง

ฉะนี้แลพลังงานที่ยังไม่"ครบ ๓"(๓ เส้า) ดังนั้นจึงไม่ชื่อ

ว่า“วิญญาณ” พืชไม่ใช่ความรู้ขั้น“วิญญาณ”จริง ๆ

เวทนา ได้แก่ พลังงานที่มี“อาการ”เป็น“รสที่ตนรู้สึกเกิดจริง-เป็นจริงในตน” อันเรียกได้-กำหนดได้ว่า รู้สึกเป็น“สุข” หรือเป็น“ทุกข์” และหรือ“ไม่สุขไม่ทุกข์”(เวทนา ๓)

ไม่ว่า“อาการ”นั้นจะมาจาก“การสัมผัส”ทางทวารใดทวารหนึ่ง หรือหลายทวารก็ตาม ทั้ง ๖ ทวาร ผู้ศึกษาสามารถแยกแยะ“อาการ”ของ“เวทนา ๓”นี้ออกได้ ผู้นั้นก็เป็นคนที่มี“ความรู้”สามารถจะปฏิบัติไปสู่นิพพานสำเร็จ

ถ้าผู้ใดยังแยกแยะ“อาการ”ของ“อารมณ์ ๓”ประการนี้ไม่ออก ก็หมดสิทธิ์ที่จะปฏิบัติไปถึงนิพพาน

“เวทนา”จึงมี“อาการ”ที่จะต้องเรียนรู้อย่างสำคัญ ซึ่งพระพุทธเจ้าตรัสสอนไว้แล้วครบถ้วน“เวทนา ๑๐๘”

“เวทนา”นี้แลเป็น“ฐาน” เป็น“ที่ตั้ง”แห่งการปฏิบัติในศาสนาพุทธ “กรรมฐาน”สำคัญอันดับหนึ่ง ด้วยประการฉะนี้

ขาด“เวทนา”ปฏิบัติไม่ได้ อย่าดื้อขัดแย้งพุทธพจน์เลย

ดังนั้น ผู้“หลับตา”สะกดจิตไม่ให้มี“เวทนา” ไม่ให้รู้สึกใด ๆ จึงผิดแน่นอน เพราะหมดสิทธิ์..ปิดทางนิพพานตนเอง

เพราะไม่มี“ฐาน” หรือไม่มี“ที่ตั้ง”ในการปฏิบัติ ซึ่งเท่ากับไม่มี“กรรมฐาน” ยิ่งไปมีอย่างอื่นเป็น“กรรมฐาน” ที่ไม่ใช่“เวทนา” เช่นว่า ไปกำหนดเอาคำว่า“พุทโธ”ก็ดี “สัมมาอรหัง”ก็ดี มาท่อง นั่นมันเอาภาษามาท่อง

มันเป็น“ความรู้สึก”หรือเวทนาที่ไหนกันล่ะ?

(๓๗) ยังหลงว่า “เวทนา”นั้นแค่“วัตถุ” แค่“ภาพ” ฯลฯ

หรือไปหลงกำหนดเอา“ลูกแก้ว”บ้าง ไปกำหนดเอา “ภาพพระพุทธรูป”บ้าง กำหนดเอาอะไรต่ออะไรอีกมากมาย ที่ไม่ใช่กำหนดเข้าไปวิจัย“อาการ”ของเวทนา หรืออาการของความรู้สึก ก็ผิด“ฐาน”ที่จะ“กระทำให้มันเปลี่ยนแปลง”

เพราะ“ความรู้สึก”(เวทนา)ไม่ใช่สิ่งดังกล่าวมานั้นเลย

มันก็ยิ่งผิดถนัดถนี่ แน่ยิ่งกว่าแน่ ...ชัดเจนมั้ย?

เมื่อไม่มี“ฐานะ”(ฐาน)เท่ากับไม่มี“ที่ตั้ง” หรือไปมีอย่างอื่นเป็น“ที่ตั้งแห่งการปฏิบัติ” เป็น“กรรมฐาน”ก็ผิดทั้งหมด

“กรรมฐาน”สำคัญยิ่งของศาสนาพุทธได้แก่“เวทนา” จริง ๆ อ่าน“พรหมชาลสูตร”เพชรพุทธ สูตรที่ ๑ กันดี ๆ

อย่าไปอุตริ หลงเอาอย่างอื่นมาเป็น“กรรมฐาน” ตาม “อรรถกถาจารย์”ผู้ยังไม่สัมมาทิฏฐิ กันนักเลย

แน่นอน“ผู้สู่รู้”ย่อมมีอยู่และมีมากมายเป็นธรรมดา

ส่วน“ผู้รู้ความจริง”ที่แท้นั้น ย่อมมีน้อย ก็เป็นธรรมดา

จงศึกษาจาก“เวทนา” ซึ่งมีตั้ง“เวทนา ๑๐๘”ตามที่พระพุทธเจ้าทรงบัญญัติไว้ดีแล้วนั่นเถิด จะบรรลุนิพพาน

โดยมี“ผัสสะ”เป็นปัจจัยเสมอ จึงจะมี“เวทนา”(พตปฎ. เล่ม ๙ ข้อ ๖๔-๗๖) และหากเว้น“ผัสสะ”แล้วจะรู้สึก(เวทนา)ได้ นั่นไม่เป็นฐานะที่จะมีได้(พตปฎ. เล่ม ๙ ข้อ ๗๗-๘๙)

(๓๘) ทำ“ธรรมะ ๒ เป็น ๑ เดียว”ให้ได้ เท่ากับมีมรรคผล

ดังนั้น คนจึงต้องปฏิบัติกับ“ธรรมะ ๒”(เทฺว ธัมมา)เสมอ ที่เรียกว่า“ภาวรูป ๒”มาเลยทีเดียวใน“รูป ๒๘”(เล่ม ๑๐ ข้อ ๖๐)

ตั้งแต่"รูปธรรม"ที่เป็น"มหาภูต ๔" แล้วก็"จิตนิยาม" ที่มี"ประสาท"(ปสาทรูป)ทำงานขึ้นมา(มีโคจรรูป) คือสัมผัส กับ"รูป"ภายนอกเข้า ก็เกิด"ภาวรูป ๒"

นั่นคือ รูปธรรม ที่เป็น"อิตถีภาวะ"(ภาวะเพศหญิง)กับ "ปุริสภาวะ"(ภาวะเพศชาย) หรือ"ภาวะยังเป็นเพศที่ ๑"(เอกภาวะ,ปุงลิงค์)กับภาวะที่เป็น"ภาวะที่ไม่มีเพศ"(ภาวะสูญ,นปุงสกลิงค์) ซึ่งยังนับได้ว่า "๒ ภาวะ" แต่ก็แยกได้แล้วว่า ภาวะใดเป็นภาวะใด ก็พึงแยกหนึ่งใดนั้น ๆ เอาเองตามสมรรถนะตน

ผู้แยกได้ รู้แจ้งจริงชัดเจนจึงจะสามารถปฏิบัติสำเร็จตามคำตรัสของพระบรมพุทธศาสดา "ทฺวเยนะ เวทนายะ เอกสโมสรณา ภวันติ" ที่แปลว่า ทำเวทนา ๒ ให้สำเร็จลงเป็น"เวทนา ๑"ได้จริง

ผู้นั้นคือ ผู้รู้จักรู้แจ้งรู้จริง"ในความเป็นเวทนา"แท้จริง

ด้วยการใช้"สัญญา"กำหนดเรียนรู้"สังขาร-เวทนา"

ผู้ที่จะมีประสิทธิภาพของ"ความรู้"ที่ตนสามารถถึงขั้น"รู้"ได้ว่า "สัญญา"หรือ"สังขาร" มีอาการอย่างไร? ไฉน? ก็ต้องเรียนรู้ ด้วยการปฏิบัติจริง สัมผัสจริง รู้สึกเองจริง แล้วอ่าน"อาการ"ของ"ความรู้สึก"นั้น ๆเอง จึงจะ"ได้รู้ความจริง"

ถ้าขาด"การสัมผัส" ก็เกิด"อาการ"จริงขึ้นมาไม่ได้

"สัมผัส"ในที่นี้คือ "สัมผัส ๖"นะ ไม่ใช่"สัมผัสอยู่แต่ภายในจิตทวารเดียว"เท่านั้น ไม่มีภายนอกสัมผัสร่วมอยู่ด้วย

ในศาสนาพุทธมีการศึกษาเรียนรู้ ที่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความมี"อาการ-ลิงคะ-นิมิต-อุเทศ"ของ"สัญญา"ก็ดี

ของ“สังขาร”ก็ดี ได้แท้จริง ด้วยการ“มีผัสสะ”เป็นสมุทัย (ตาม“มูลสูตร” พระไตรปิฎก เล่ม ๒๔ ข้อ ๕๘)

ซึ่งพระพุทธเจ้าตรัส โดยใช้คำว่า มี“การสัมผัส”เป็น “เหตุ” ก็โต้ง ๆ ชัด ๆ

แต่คำว่า “การสัมผัส”นี้ ย่อมยังไม่ใช่“ตัณหา” อันเป็น“สมุทัยอริยสัจ”แท้ ๆ ... ใช่มั้ย?

กระนั้นพระพุทธเจ้าก็ทรงใช้คำว่า “สมุทัย”

แสดงว่า “สัมผัส”นี้สำคัญแท้ เป็น“เหตุ”ต้นทางในการปฏิบัติ ถ้าไม่มีสัมผัส”ก็ไม่เกิด“เวทนา” ก็ไม่มี“กรรมฐาน”

เมื่อไม่มี“กรรมฐาน” หรือไปเอาอะไรที่ไม่ใช่“เวทนา”มาเป็น“รูป-นาม” จึงไม่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“นามกาย” ด้วย“ปฏิฆสัมผัสโส” และ“รูปกาย”ด้วย“อธิวจนสัมผัสโส” ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๐ ข้อ ๖๐ ที่จะรู้“นามกาย-รูปกาย”ด้วย“อาการ-ลิงคะ-นิมิต-อุเทศ”

เพราะผู้ปฏิบัติสามารถรู้“นามกาย-รูปกาย”ได้จาก“อาการ”หรือ“นิมิต”ของภาวะที่เกิดจาก“สัมผัส”นั้น ๆนั่นเอง แล้วจึงมี“นาม”สมุทัยอริยสัจ อันเป็น“ตัณหา”ได้จริง

ซึ่ง“อาการที่ ๓๓”(ตาวติงสะ)อันเกิดใน“จิตวิญญาณ”ของตน ๆนี่แล คือ “อาการของสัตว์นรก หรือของเทวดาเก๊ ๆ”ที่ต้องเรียนรู้ ให้เป็น“อาริยสัจ” ไม่ใช่ไปมัวหลงเสพ หลงติด หลงยึด แต่ต้องเรียนรู้แล้ว“ดับอาการที่เป็นเทวดา(เก๊)”นี้ให้หมดสิ้นสนิทกันทีเดียว จึงจะเป็น“สูญ” หมดความเป็น ๒

เพราะไม่มี“ความเป็น ๒ ในสัจจะใดเลย” “สัจจะมี ๑

เท่านั้น” คือ “สัญญายะ นิจจานิ”(พตปฎ. เล่ม ๒๕ ข้อ ๔๑๙)

คือ ภาวะที่ตนเองแท้ ๆผู้เดียวโดด ๆ เท่านั้นกำหนดเอาของตน ๆ แต่เดียวดาย รู้เอง เห็นเอง เป็นเอง บ้าเองก็“อวิชชา”ไปเอง อยู่ในโลกตลอดไป ไม่มีจบ

แต่ถ้าสัมมาทิฏฐิ ปฏิบัติรู้จักรู้แจ้งรู้จริงด้วยตนเองเป็น“ปัจจัตตัง เวทิตัพโพ วิญญูหิ”แท้ ๆ ด้วยตนเอง

..ก็จบ ก็จริงเป็นขั้น ๆไป

ผู้ยัง“ไม่จบ” ก็พึงดำเนินของตนเอง ไปให้“จบ”เทอญ

(๓๙) “เวทนา”เท่านั้นที่มี“วิญญัติรูป ๒”ให้เรียนรู้ศึกษา

“เวทนา”มี“วิญญัติรูป ๒” คือ มี“กายวิญญัติ” และวจีวิญญัติ”ให้ศึกษาเรียนรู้ เว้น“เวทนา”ไม่มีที่ไหนให้เรียน

๑. กายวิญญัติ ก็คือ “นัจจะ-คีตะ-วาทิตะ” รวมกัน

๒. วจีวิญญัติ ก็มีแค่“คีตะ-วาทิตะ” เท่านั้น

“นัจจะ”คือท่าทาง,ลีลา “คีตะ”คือ สุ้มเสียง,สำเนียง

“วาทิตะ”คือ อธิวจนะ,คำพูด,คำความ ที่มีอยู่ โดยเฉพาะคำ,ความที่คิดค้น หรือสรรหา ที่เลือกเฟ้นขึ้นมาใช้

ถ้าไม่มี“อธิวจนะ”คือ ยังไม่มี“บัญญัติ”ที่ตั้งขึ้นเป็น“คำ” เป็น“ความ” เป็น“ภาษา”มาก่อนเลย ก็มีแต่“อาการ”นั้นเท่านั้นที่เจ้าตัวรู้อยู่คนเดียว อย่างนี้ก็คือยัง“ไม่มีสมมุติ”

มี“ลักษณะ” มี“สสัมภาระ” แม้มี“อารัมมณะ”ก็เท่านั้น

แต่ไม่มี“สมมุติ” เมื่อ“ไม่มีสมมุติสัจจะ”จึงไม่ใช่“กาย”ที่ผู้อื่นจะร่วมรู้ด้วยได้ มีแต่“นาม”อยู่ภายในตนของตนที่รู้อยู่แต่ผู้เดียว จึงเป็น“อัตตา”(cell) ถ้าเป็น“พีชนิยาม”(self) ก็

สักแต่ว่า"ตนมี" ทว่าตนไม่รู้จักตนเองเพราะ"ธาตุรู้"แค่พืช

ต้อง"ธาตุรู้"ที่ถึงขั้น"จิตนิยาม"ขึ้นไป ธาตุรู้จึงจะมีคุณภาพที่สามารถมี"ปัญญา"รู้"ตัวเอง" วิจัยตนเองได้

"พีชนิยาม"ยังไม่มีคุณภาพถึงขั้นนี้

"พีชนิยาม"(๓ เส้า=self)ยังไม่มีคุณภาพ"รู้"เกิน๓ กระนั้นก็ดี "จิตนิยาม"ก็ยังมีทั้ง"อเวไนยสัตว์"คือผู้ยังไม่สามารถเรียนรู้ได้ กับ"เวไนยสัตว์"คนผู้สามารถเรียนรู้ได้

"ธรรมะ ๒"ของพืช จึงยังไม่มี"เวร"ไม่มี"กรรม"ผูกพัน

มีแต่"ตัวเอง" ไม่เป็นภัยแก่ใคร ๆ ไม่ทำโทษแก่ใคร

"กรรม"ที่พืชทำ จึงไม่ผูกพันกับใคร ๆต่อไป

นอกจาก"จิตนิยาม"เท่านั้นที่ไปผูกพันกับพืช กับสัตว์ กับวัตถุใด ๆอะไร ๆทั้งนั้น ๆ เอง "เวร"ก็มีที่ตนเอง "อวิชชา"เอง พลังงานขั้น"จิตนิยาม"จึงมี"กรรม"มี"วิบาก"(ผลของกรรมที่สะสม) มี"กรรมเป็นของของตน"(กัมมัสสกะ)

ผู้ตรัสรู้ใน"ธรรมนิยาม ๕" ได้แก่ "อุตุนิยาม-พีชนิยาม-จิตนิยาม-กรรมนิยาม-ธรรมนิยาม"จึงคือพระพุทธเจ้าเท่านั้น

ผู้อวิชชาจึงทำอยู่ผู้เดียว ดิ้นรน ทุกข์แท้ แส่หาไปแต่เดียว ส่วนมากนั้นกับผู้จม"อดีต"จม"อนาคต"ใน"ทิฏฐิ ๕๗" (พระไตรปิฎก เล่ม๙) ผู้มี"เจโตสมาธิ" คือ สมาธิหลับตาสะกดจิตอยู่ในภายใน แถมไม่รู้แม้แต่ปัจจุบัน๕ คือ ไม่รู้"ความเป็นกาม๑"หลงเสพสุขในกาม และหลงเสพสุขในฌาน๔ เพราะไม่รู้ความเป็นกาม ๑ ความเป็นฌานในปัจจุบันลืมตาอีก๔

จึง"มิจฉาทิฏฐิ"อีก๕ รวมเป็น"มิจฉาทิฏฐิ๖๒"

(๔๐) “สมมุติ”มีในปัจจุบัน จึงจะครบความเป็น“สัจจะ”

ถ้าไม่มี“สมมุติ” “สมมุติสัจจะ”ก็ไม่มี มีแต่“ตนรับวิบากของตน อยู่ผู้เดียว”ในภพในภายใน ไม่มีใครรู้ด้วย ได้แก่ “สัตว์นรก”ที่ตกนรกจริงจังของตนอยู่ ซึ่งมีจริงเป็นจริงของตน กายแตกตายไป ก็ยังมี“กาย”นั้นอยู่ จึง“ตกนรก”อยู่แต่ผู้เดียวแท้ ๆ เพราะ“ไม่รู้”(อวิชชา)ในความเป็น“กาย”(เป็นจิตที่สัมมาทิฏฐิ)

แต่“สัตว์“หรือ“จิตนิยาม”นั้น กรรมที่ตนทำ“มีภัย”แก่ผู้อื่นได้ เกิดโทษแก่ผู้อื่นได้ ผู้อื่นที่เป็น“จิตนิยาม”เขาจะถือสาผูกพัน“กรรม”นั้น จอง“เวร” ผูกพันตามใช้หนี้เวรกัน

พระพุทธเจ้าตรัสสอนให้ปฏิบัติกับ“ธรรมะ ๒” คือมีทั้ง“สมมุติสัจจะ”มีทั้ง“ปรมัตถสัจจะ” และรู้จักรู้แจ้งรู้จริงได้ด้วย“ผัสสะ”ของ“รูปธรรมกับนามธรรม”

“รูปธาตุ-นามธาตุ”ก็คือ “ธรรมะ ๒”ที่เป็นองค์รวมของ “รูป”กับ“นาม”จึงจะชื่อว่า “กาย” [“กาย”ไม่ใช่ภาวะที่มีแต่“รูป” ภาวะเดียว] ผู้สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงในความเป็น“รูป”ใน“นาม” นั้น ๆ จึงสามารถจัดการกับ“รูป”และ“นาม”นั้น ๆได้

ก็เป็นผู้มีประสิทธิภาพแยกแยะ“กายในกาย-เวทนาในเวทนา-จิตในจิต-ธรรมในธรรม”ได้อย่างบริบูรณ์

“กาย” คือ “องค์รวม”ของ“ภายนอก” กับ “ภายใน”เป็น “ธรรมะ ๒”เสมอ ขาดภาวะใดภาวะหนึ่งก็ไม่ได้

แต่มีความสามารถควบคุมให้“ธรรมะ ๑”เป็นเอก เป็นยอดอยู่ใน ๒ เป็นยอดอย่างแข็งแรงอิสระสง่าสัมบูรณ์ ได้อย่างเป็น“ภาวะปรากฏ”(phenomenon=ปาตุกัมม)กันจริง •

ศาสนาพุทธมีทฤษฎีให้ปฏิบัติ
จนกระทั่ง “พ้นความเป็นทาส” ถึงขั้นสูงสุด
อันเป็น “โลกุตระ” ได้จริง
เป็นผู้มีคุณวิเศษ คือ อุตริมนุสธรรมจริง ๆ
ชีวิตได้ละเลิกความเป็น “ทาสโลกธรรม” ได้แท้
ตั้งแต่ขั้นโสดาบัน-สกิทาคามี-อนาคามี-อรหันต์
เป็นคน “อาริยะ” ไปตามลำดับอย่างน่าอัศจรรย์

“สมณะโพธิรักษ์”
๔ กรกฎาคม ๒๕๕๘

